

Ieromonahul Mihail Cazacu 1922-2007

Cuvânt înainte

Rândurile ce urmează sunt izvorâte din respect, recunoștință și dragoste adâncă față de fericitul părinte Mihail Cazacu, ctitorul Sfintei Mănăstiri a “Sf. M. Mc. Iacov Persul” cel care a adormit în Domnul la 9 martie 2007, în cel de al 85-lea an al vieții sale.

Aceste rânduri sunt scrise pentru noi toți, deoarece n-am scris nicidecum ceea ce am crezut și cele ce mi-au plăcut, ci numai acelea pe care toți le-am auzit din gura lui, ceea ce am observat din viața lui cea cuvioasă, precum și lucruri minunate pe care le-am văzut săvârșite cu rugăciunile lui.

Lucrarea prezentă referindu-se la o persoană contemporană, la un ascet ajuns la măsuri înalte, la un ieromonah inspirat de Dumnezeu, înzestrat cu multe virtuți și cu nenumărate daruri dumnezeiești, fapt ce s-a evitat cu multă grijă și atenție.

O datorie sfântă ne îndeamnă să pomenim pe scurt viața minunată a fericitului părinte Mihail nu atât pentru al slăvi pe el însuși, cât pentru zidirea tuturor creștinilor prin viața lui pilduitoare. Dar și pentru a se adevăra spusa Apostolului:”Iisus Hristos ieri și astăzi Același și în veac”(Ev.13,8).

Originea părintelui Mihail

Părintele Mihail Cazacu s-a născut la 6 noiembrie 1922 în comuna Boghenii Vechi, județul Bălți, într-o familie de țărani drept credincioși, Pavel și Nina care au avut 4 copii, la botez primind numele de Mihail.

Mihail era cel de-al doilea copil al familiei Cazacu, prima fiind Eugenia o soră mai mare, care se stinge din viață la vârsta de 12 ani în urma unei boli de tif, iar ceilalți mai mici fiind Dimitrie și Iulia.

Părintele Mihail face 4 clase gimnaziale în satul natal după care continuă să facă liceul comercial cu plată încă 8 clase, de micuț îi plăcea foarte mult să citească și astfel la vârsta de 12 ani începe să citească Viețile Sfinților pe care îi îndrăgise mult pentru că din relatările unor rude aflăm că părintele cunoștea viețile și faptele sfinților mai mult decât ar fi știut anumite evenimente mai importante din viața rudeniilor, dar era și nelipsit de la sfintele slujbe încă de micuț.

Sfântul Apostol Pavel scrie în epistola sa către Romani:”de este pârga sfântă, și frământătura este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, sfinte sunt și ramurile”(Rom 11,16), dar bineînțeles această atracție a lui față de Sfinții Părinți i-a fost transmisă în mare parte din partea tatălui Pavel pe care părintele îl descria ca fiind dintr-o filă de pateric "era un bătrân înțelept, cu o barbă mare albă și foarte rugător, spunea că la văzut adesea rugându-se în fața icoanelor cu mâinile ridicate la cer, ore în șir, mai ales noaptea și bătea foarte multe metanii, era și un om foarte milostiv din fire", aceste cuvinte referindu-se la educația micuțului Mihail din partea părinților despre care vom vorbi în continuare.

Părinții părintelui Mihail

Mama părintelui era o femeie drept credincioasă și se trăgea dintr-o familie de preoți, tatăl Pavel era un om simplu dar foarte credincios și muncitor. Când au început copiii să mai crească în urma insistențelor soției sale, Pavel Cazacu a fost nevoit să vândă pământul și să se transfere împreună cu toată familia la Bălți, pentru că mama voia foarte mult ca copiii ei să fie bine crescuți și cu o educație aleasă. Chiar dacă au fost nevoiți să suporte multe neajunsuri, totuși ei s-au jertfit pentru copiii lor, Pavel Cazacu stând în rând pentru a se angaja la o fabrică de spirt mai mult de o lună, după care a mai avut și alte servicii.

Părintele Mihail de multe ori își aducea aminte de părinții lui cu mult drag și amintea ca ar fi moștenit înțelepciunea mamei și credința fierbinte a tatălui pe care îl numea dulceag “tăticuțu”.

Familia Cazacu, în ordine de la stânga la dreapta: tatăl Pavel pe brațe cu fiul Dumitru, sora mai mare Anastasia (în centru) decedată la vârsta 12 ani, Mihail (în centru sus, cu flori în mână), și mama Nina cu fiica Iulia. Fotografia datează din anii '28.

Dezrădăcinarea din sânul familiei

După cum am amintit mai sus mama părintelui și-a dorit foarte mult ca copiii ei să fie școliți și culți, și iată că așa pleacă tânărul Mihail Cazacu la studii la Iași unde face Academia Comercială după care este înrolat în armată, iar la puțin timp este trimis în Germania pentru cursuri speciale în domeniul detunării tancurilor de luptă și i-a parte activă în timpul celui de-al doilea Război Mondial luptând în linia întâia, pentru care a primit și o medalie de merit. După armată se angajează la Banca Națională a României ca director pe rețeaua de calculatoare a băncii.

Se căsătorește destul de târziu după 30 de ani, fiind de tânăr foarte rușinos, cu o fată cu care face cunoștință la Balul Basarabenilor cu care are o fată Gabriela și un băiat Mihai.

Sergentul Mihail Cazacu în timpul celui de-al II-lea război mondial

Tânărul Mihail Cazacu

Pierdut a fost și s-a aflat

Pierduse orice legătură cu familia sa în urma plecării sale la studii crezând că în timpul războiului familia i-ar fi murit în urma căderii unui proiectil chiar peste casa lor.

Dar totuși în anii 1960-1961 reușește să se reîntoarcă în Basarabia pentru a se interesa de soarta familiei chiar cu riscul de a fi arestat de către regimul comunist de atunci. Se întâlnește la Ungheni în gară cu fratele lui Dimitrie și cu câțiva prieteni vechi pe care îi recunoaște însă pe fratele lui nu-l recunoaște de îndată.

Trebuie de menționat că și familia lui credea că el este mort deja însă doar mama lui spunea: ”fiul meu este viu și el se va întoarce”, bineînțeles că a fost o bucurie mare pentru întreaga familie, nepoții părintelui din partea fratelui povestesc: ”moșul Mihai era un om foarte calculat, nu avea obiceiul să steie, la el totul fiind calculat, dimineața când se trezea își făcea rugăciunea după care asculta un pic de muzică clasică, apoi ori suna undeva sau obișnuia să citească numai să nu steie, la fel nu-i plăceau discuțiile lungi, la câteva zile l-a rugat pe tata sa-i găsească un profesor de limbă rusă și a început să învețe, noi ca copii ne minunam de el că la o vârstă înaintată el mai era interesat să învețe”. După această vizită a început să vină în fiecare an pentru o săptămână, doua.

Deja când a venit a doua oară, mama îi murise la o vârstă nu foarte înaintată având doar 60 de ani, tatăl în schimb a fost un om mai puternic el trăind până la vârsta de 95 de ani.

Pr. Mihail cu tatăl său, fotografie anii '60.

Plecarea în Canada

În anul 1982 părintele Mihail pleacă pe neașteptate în Canada unde începe o viață nouă, un timp rudele nu au știut nimic despre dânsul timp de 3 ani după care a sunat și ne-a spus unde se află. Din spusele lui știm că a lucrat mult timp ca menajer la un hotel din Toronto unde a avut mult de suferit. Obține cetățenia Canadiană în anul 1994 la data de 1 aprilie după care face prima vizită la Athos îndeplinindu-și o veche dorință, iar de atunci în fiecare an vizitează Ierusalimul și stabilește relații prietenești cu diferite persoane ecclesiastice printre care arhiepiscopul Damian al Sinaiului, părintele Ioanichie ucenicul Sf.Cuv.Ioan Iacob de la Neamț. Rămâne îndrăgostit de pustiul Sinaiului pomenind până în ultimele clipe despre Sf. Ioan Scăraru și peștera sa, despre Sf. M. Mc. Ecaterina pe care o numea "Sfânta mea", despre monahii și puscicii pe care i-a întâlnit în pustia Sinaiului.

Pr Mihail la primirea cetățeniei canadiene

Părinte Mihail în vizită la Sfântul Munte Athos, cercetând monahii de la schitul românesc Prodromu

Chemarea la treapta preoției

Odată la mănăstirea "Sf. Maria Magdalena" de la Ierusalim, simțindu-se rău s-a rugat fierbinte către Sfânta ca să-l facă bine și a auzit o voce care i-a spus că trebuie să se facă preot, iar el primind aceste cuvinte ca voia Lui Dumnezeu în anul 1992 la data de 2 august este hirotonit preot în catedrala episcopală din Bălți, după care se reîntoarce în Canada unde este primit de IPS Sotirios arhiepiscop al Canadei ce ține

canonic de patriarhia Constantinopolului și rânduit ca preot slujitor la biserica "SF. M. Mc. Gheorghe" din Toronto unde slujește până în ultimele zile, dar în același timp a suplinit și la unele parohii românești.

Liturghisind împreună cu ÎPS Sa Arhiepiscopul Nicolae Condrea la o parohie românească din Canada

Datorită vârstei înaintate, a culturii bogate și a unei vieți bineplăcute în fața lui Dumnezeu părintele Mihail a putut aduna în jurul lui oameni de diferite etnii pe care i-a mângâiat cu vorbele sale pline de har dar și cu blândețea cu care îi odihnea pe toți cei în suferință. Pe foarte mulți fii duhovnicești ai părintelui i-a captat în deosebi felul său de a sluji, avea un fel aparte de a sluji după cum mărturisesc ucenicii săi, trăia liturghia intens după cum putem întâlni în cărțile despre viețile sfinților părinți și simțea pe fiecare slujitor în parte.

Ca exemplu spunea un părinte ca odată slujind cu părintele Mihail a slujit nepregătit adică necitindu-și rânduiala înainte de împărtășanie și ce a fost mai impresionant pentru tânărul slujitor că după Sfânta Liturghie este chemat de către părinte care îi spune cu blândețe " puiu tu chiar dacă ai fi obosit și nu ai putea să-ți îndeplinești canonul să citești măcar rugăciunile înainte de Sfânta Împărtășanie" din această mică istorisire ne putem da seama cu ce dar era înzestrat părintele Mihail și cât de intens trăia întru Hristos Domnul Nostru.

Pr. Mihail alături de PS Sa Episcopul Hristofor, fostul paroh al bisericii Sf. Gheorghe din Toronto

Ctitoria Părintelui Mihail

În urma unei vizite făcute în Moldova spre ași vedea rudeniile în anul 1999 pe când zidurile mănăstirii "Sf.M.Mc.Iacov Persul" de la Sireți abia începuseră a se înălța, din pronie divină părintele Mihail s-a întâlnit cu starețul mănăstirii arhimandritul Porfirie și a fost interesat ce se construiește la Sireți, a efectuat o vizită, s-a uitat un pic și a plecat, iar de atunci an de an a început să îndrăgească cât mai mult locul dar și harnicii părinți ai mănăstirii care-și depuneau tot efortul pentru a face un locaș de odihnă sufletească pentru ei dar și pentru oamenii care aveau nevoie de a-și elibera greutatea sufletești.

La sfârșitul anului 2004 părintele Mihail face donație mănăstirii trei clopote iar la sfințirea clopotelor tot el vine cu inițiativa de sfințire a locului viitoare biserici cu hramul "Bunevestiri și a Sf.Cuv.Ioan Iacob de la Neamț" lucrările căreia încep în primăvara anului 2005 și sunt finisate în toamna aceluiași an, iar de aici părintele Mihail își îndreaptă toate eforturile pentru finisarea sfântului locaș care după cum spunea el este "casa Măicuței Domnului" pe care o cinstea deosebit, îndemnând chiar și pe unii dintre ucenicii săi să se roage fierbinte Maicii Domnului cu mâinile ridicate căci spunea ca mult ajutor căpătăm rugându-ne așa.

As vrea să adaug aici faptul că ctitoria unei biserici de către părintele Mihail era un vis al său încă din frageda tinerețe și că foarte mult a colindat căutând un loc potrivit pentru așa un lucru mare și mai spunea părintele că are dorința ca să-i dea Dumnezeu zile pentru a ajunge ca s-o vadă împodobită această biserică.

Biserica Bunavestire și Sf. Ioan Iacob Hozevitul

Tunderea în monahism a părintelui Mihail

Din tinerețile sale a fost un iubitor al sfinților pe care i-a iubit în mod deosebit citindu-le viețile din fragedă copilărie și pe care se străduia să-i imite tot timpul fiind într-o legătură permanentă cu ei, iar atunci când săvârșea cele sfinte la otpustul slujbelor pomenea zeci de sfinți de la care spunea părintele că a primit multe bucurii duhovnicești, vorbea cu ei ca și cu niște prieteni foarte apropiați, când intra într-o biserică și zărea chipul unui sfânt drag lui se bucura ca un copil și le arăta și celor din jur, pe marea mea Ecaterina, pe Ioan Scărarul, sau pe gigantul Serafim de Sarov și alți nenumărați.

Trăind într-o comuniune directă cu sfinții, fiind nelegat de cele materiale, iubind monahii în mod deosebit hotărâște a intra și el în îngerescul cin și astfel la 15 august 2006 depune voturile monahale la mănăstirea sa, devenind ieromonahul Mihail, considerând această zi cea mai importantă din viața sa.

15 august 2006

Plecarea din Toronto

Reântorcându-se la Toronto pentru tratament este înștiințat de medici că boala progresează foarte rapid iar părintele hotărăște să se întoarcă în țară pentru a-și petrece ultimele clipe din viață alături de obștea sa. Liturghisește la biserica Sf. Gheorghe din Toronto și își ia ramas bun de la obștea creștinilor ortodocși greci și români fiii săi duhovnicești care îl petrec până la aeroport cu lacrimi.

Fiii duhovnicești conducându-l pe părintele Mihail la aeroport

Astfel la sfârșitul lunii ianuarie 2007 părintele Mihail se reîntoarce în țară pentru totdeauna. Ajuns la mănăstire unde se simțea sub protecția Maicii Domnului aștepta în bucurie și bărbăție mutarea la cereștile locașuri. În această perioadă i s-a săvârșit Sfântul Maslu și chiar a participat de mai multe ori la Sfânta Liturghie împărtășindu-se regulat cu Sfintele Taine. Trecând prin această perioadă grea a bolii niciodată nu s-a plâns de durere din contra îmbărbătându-i pe toți și povățuindu-i duhovnicește, nu-a refuzat pe nimeni din cei care veneau să-l cerceteze sau să-i ceară cuvânt de folos oricât de rău nu i-ar fi fost.

Copii duhovnicești ai părintelui Mihail de la București

Cu o săptămână înainte de trecerea la cereștile locașuri i-a chemat pe toți cei dragi pentru a-și lua ultimul rămas bun, rugându-i să-i continue lucrarea începută, asigurându-i că dacă va afla trecere la Domnul tot timpul se va ruga pentru dâșii.

Ultimele zile din viață petrecute la Mănăstirea Sireți

După ce i-a binecuvântat pe toți cei dragi lui și după plecarea lor marți 6 martie 2007 părintele a intrat în comă după care a doua zi și-a revenit și s-a trezit vesel, fiind lângă el părinții Porfirie și Iacov a rugat să fie chemat și părintele Natanael îmbrățișându-se cu toți trei, sărutându-i părintește și dându-le sfaturi duhovnicești, a cerut să fie spovedit și împărtășit după care iarăși a căzut în comă care a durat până vineri 9 martie orele 19 când părintele Mihail trece în lumea celor dreți fiindu-i alături fiii duhovnicești împreună cu sora părintelui Iulia.

Cuvânt către fiii duhovnicești

La 27 februarie, părintele Mihail simțindu-și sfârșitul aproape a avut marea dorință de a transmite un ultim cuvânt de mângâiere către fii săi duhovnicești din Canada, rugând să fie și filmat. Vă prezentăm în continuare acest mesaj:

„De aici de la sfânta mănăstire Sireți transmit dragilor și scumpilor mei copii duhovnicești în Canada, ca Domnul să-i Binecuvânteze pe ei, să le Binecuvânteze casele lor.... vor fi pomeniți aici permanent, permanent, permanent. Când aveți vre-o nevoie sau vre-un necaz spuneți: „Sfinte Mare Mucenice Iacov Persul mijlocește la Măiculița Domnului pentru noi”, iar sfânta mănăstire se roagă permanent pentru voi.

Domnul să vă Binecuvânteze pe toți in vecii vecilor. Amin.”

Adormirea pr. Mihail

Trecând către veșnicele locașuri trupul părintelui Mihail a fost pregătit după rânduiala monahilor, înveșmântat în sfintele veșminte pregătite de monahiile Olimpiada și Eupraxia de la mănăstirea Văratec și așezat în biserica Sf. M. Mc. Iacov Persul unde s-a citit psaltirea și a fost privegheat de rude și fii duhovnicești până duminică 11 martie.

Înmormântarea

Duminică înainte de săvârșirea Sfintei Liturghii trupul părintelui Mihail a fost mutat în biserica Bunevestiri unde s-a săvârșit Sfânta liturghie în prezența familiei, fiilor duhovnicești și a credincioșilor din Sireți. După Sfânta liturghie s-a săvârșit rânduiala înmormântării călugărilor de către un sobor de preoți în frunte cu arhimandritul Porfirie starețul mănăstirii Sireți, după săvârșirea prohodului s-a ocolit biserica după rânduiala preoților iar pe platoul din fața bisericii Bunevestiri fiii duhovnicești, rudele și credincioșii și-au putut lua ramas bun de la părintele lor duhovnicesc, după care trupul părintelui Mihail a fost așezat în cripta ctitoriei sale unde se va odihni până la obșteasca înviere.

Mărturiile unor fii duhovnicești despre pr. Mihail

Despre Duhovnicul nostru părintele Mihail, felul cum și ce ne învăța pe noi fii săi duhovnicești

Preasfinția sa ne învăța tăcând. Așa am înțeles multe dezlegări din ascunzișurile vieții omenești.

Tăcând ne-a învățat că înfruntarea necazurilor nu se face cu încăpățănare, ci cu răbdare și nădejde iar atunci când le pierdem pe acestea să o luăm de la capăt, din nou, cu răbdare și nădejde.

Relația noastră ca fii duhovnicești ai Părintelui Mihail a fost de natura relației maestru-discipol Părintele nu ne vorbea mult, vorbea puțin și blând el ne asculta mult și ne vorbea cu privirea.

Ne încredința mereu Domnului și Maicii Domnului, Domnul este cu voi, Domnul să vă binecuvânteze, să vă aibă în pază; Acoperământul Maicii Domnului fie peste voi; Maica Domnului priveghează peste sufletele voastre.

Ne amintea mereu ca omul este făcut ca un loc în care Duhul Sfânt să sălășluiască, iar pentru aceasta fiecare dintre noi suntem responsabili, dar să fim foarte atenți că până la urmă fiecare vom da socoteală de aceasta.

Ne vorbea mereu de patimile omului și ne învăța cum să ne ținem departe de ele. Patimile nu dispar decât prin prezența Duhului Sfânt în om. Acolo unde Duhul Sfânt este prezent patimile nu mai au loc și fug, însă alegerea este la noi.

Ne învăța să priveghem mereu asupra noastră asupra gândurilor noastre, să fim atenți la viclenia cu care patimile de tot felul se abat asupra minții omului. Căci mintea noastră este ușor de tulburat.

Ne dădea sprijin prin canoane de rugăciuni citire de acatiste și paraclise pentru ca mintea să se adune și să se ordoneze pe calea rugăciunii. Și să atragă Duhul Sfânt.

Ne arăta cum rugăciunea trebuie să aibă un timp al ei în viața noastră zilnică. Atunci când blândețea și umilința ne vor lumina inimile rugăciunea începe să deie roade, ne spunea Părintele nostru și că iubirea față de semenii nu așteaptă răsplată.

Am putut vedea cum însuși viața noastră se schimbă, totul se reordonează în minte și în modul nostru de percepție. Iar întreaga noastră ființă se armoniza cu tot ceea ce ne înconjoară. Sensul de frumos se lărgeste și capătă valențe noi, am descoperit cum lucruri ne semnificative căpătau o frumusețe a parte ne observată până mai ieri.

Ne-a convins că mântuirea nu este un moft ocult, și că mântuirea omului nu este o chestiune ce ține de numărul de cărți citite ori de vreo calitate personală dobândită și cultivată în vreo școală anume. Din cărți poți afla multe dar nici o dată nu vei birui cu ele, câte patimi atâtea ispite și invers câte ispite atâtea patimi iar numărul lor este de nemăsurat.

Mântuirea, ne spunea Părintele este rezultatul unei lupte continue cu ispita și cu patimile, iar lupta aceasta nici un om nu o poate birui singur, ci numai prin sfat, Sfatul venit de la duhovnic.

În memoria Părintelui nostru Duhovnic Mihail Cazacu, care a rămas ca o lumină în viața noastră, urcat la Domnul în ziua a-9-a lui Martie a anului 2007.

**Scris astăzi, Sâmbătă, Februarie ziua a-22-a a anului 2008,
la Mississauga, Ontario, Canada
De către fii duhovnicești**

**Dr. Tiberius RUSAN de Priamus, cu soția
Marcela-Elena RUSAN de Priamus**

Pr. Mihail cercetând Schitul Sihla împreună cu fiica, ginerele și nepoții împreună cu pr. Ioan, 1995

Ne-a iubit pe toți cu o dragoste creștinească

Una dintre primele mele amintiri se leagă de o primăvară, când tata mi-a spus că mă va duce la un concert. Eu aveam cred, patru ani, și eram în acei ani, când mai marii vremii socoteau că nu trebuie să mergem la biserică. Am mers de fapt noaptea la Biserica cimitirului, la slujba de “Înviere”. Tatălui meu îi datorez cel mai mult deschiderea mea către credință. Era un om blând, vesel, și cu simțul umorului. A făcut facultatea la București, înainte de anii 50, a lucrat ca economist la banca. Era apreciat și iubit de colegi. Îi plăcea să ajute pe ceilalți. Îmi amintesc, aveam cam 14 ani, am

fost cu el la piață și am luat două galeți, una cu smântână și alta cu brânză de vaci. E știut ca mâncarea lui preferată era brânza cu smântână (este și preferata mea), am dus amândouă gălețile la un cămin de bătrâni. Nu avea foarte mulți bani, dar îi plăcea să dea. Nu se supăra nici când, cineva îl fura, îmi spunea blând și fără urmă de supărare: “i-a trebuit și de asta a luat”.

Deseori mergeam la o mănăstire din apropiere unde rămâneam peste noapte. Țin minte că tata vorbea îndelung cu starețul. Având o anumită influență, l-a ajutat cu refacerea acoperișului bisericii.

Era un om cu o deosebită forță spirituală și hotărâre. Când dorea ceva, împlinea și nu îl interesa cât costă (energie, timp, bani) Când a fost tânăr îi plăcea muzica simfonică. De multe ori îl urmăream ascultând muzica. Se vedea ca trăia muzica. Era pasionat în tot ceea ce făcea. Era un erudit, citea foarte mult și despre multe domenii. Purta ușor conversație cu orice persoană, indiferent de gradul de cultură al celuilalt sau de poziția socială. Știa să se impună sau să se facă respectat, uimea pe toți prin comportamentul său. În armată a fost “vânători de tancuri”, și a primit o decorație pentru vitejie. Mereu a fost liber, o persoană voluntară și curajoasă. A avut multe pasiuni în viață: lectura, călătoriile, dar singura constantă a fost credința. Lucrurile au decurs lin, și firesc. A fost un om religios din totdeauna, chiar dacă a avut un serviciu laic. Era blând și cumpătat. Nici o data nu l-am văzut să bea mai mult de o jumătate de pahar cu vin, la masă. Mânca puțin (brânză lapte, pește, bostan copt, fructe). Hotărârea de a deveni preot a crescut treptat, atunci când a ajuns la o anumită înălțime a credinței. Nu știu ce l-a determinat să plece în Canada. Eram în anii comunismului, poate a vrut să scape de regim, poate a vrut acolo să înceapă o altă viață, poate a fost o chemare tainică, poate împlinirea destinului, cate puțin din toate. Chiar dacă a plecat nu ne-a uitat... Toți eram “puiu”. Mulți ani îmi trimitea bani ca să o ajut pe o bătrână (un fel de ruda, părinții acelei bătrâne au înfiat-o pe mama lui).

Vorba lui -“puiu” cum ne zicea, cuprindea și alinta cu iubire, când ne spunea așa căpătăm și încredere și bucurie... La început am crezut ca este un om foarte optimist, pentru că mereu era vesel întreprinzător, activ, inventiv, fără bariere. Mai târziu am înțeles că toate acestea izvorăsc dintr-o credință profundă în Domnul. De la el am înțeles că dacă crezi și dorești să te înalți spiritual, Domnul, te sprijină și în acest sens, totul este posibil. Era harismatic, putea să convingă și să influențeze “drumul oamenilor”, era pasionat în credința și găsea moduri particulare de adresare potrivit fiecăruia. Îi ghicea “punctul sensibil” și îl aducea în credința în Domnul. Ne-a iubit pe toți cu o dragoste creștinească.

Simt că nici acum când nu mai este printre noi, nu ne-a părăsit, sigur este deasupra noastră și ne ajută.

Familia Mihalache-Gabi, Cornel, și nepoții.

Am fost martoră la lucruri pe care le citisem doar în cărți

L-am cunoscut pe Părintele Mihail doar cu un an și jumătate înainte de plecarea sa la Domnul. A fost însă suficient timp pentru ca soțul meu și cu mine să-l iubim din tot sufletul. L-am cunoscut pe Părintele inițial în Biserica Sfântul Andrei din Mississauga, dar apoi am avut șansa să-l vedem slujind și la Biserica grecească Sfântul Gheorghe. Încercând să scriu câte ceva despre Părintele, toate cuvintele par așa de sărace și de neizbutite în a descrie bogăția de sentimente pe care le simțeam în prezența sa.

Nu putem uita dulceața și dragostea ce izvoră din cuvintele sale când rostea Acatistul Domnului Nostru Iisus Hristos. și acum parcă îl auzim rostind “Iisuse, fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”. Rostea numele Mântuitorului, rar și cu atâta dragoste că era imposibil să nu te simți copleșit de fericire. Iar la Sfântul Maslu, Părintele avea un mod unic de a rosti fraza “Nu pun mâna mea cea păcătoasă peste capetele celor ce au venit la tine cu pocăință...”, spunea totul cu enorm de multă trăire. Te uitai la Părinte și realizai că simte prezența Domnului și te făcea și

pe tine să o simți. și când auzeam rugăciunile pe care le făcea Părintele pentru cuplurile care își

doreau copii simțeam că vorbește direct cu Dumnezeu și cu smerenie îl roagă să dea rod familiilor fără de copii. Era așa de minunată rugăciunea Părintelui pentru noi! Și noi ca și alte cupluri l-am căutat pe Părinte ca să se roage pentru noi pentru a avea copilași. Ne-a primit cu toată dragoste la dumnealui acasă și ne-a ascultat cu atenție povestea. În timp ce povesteam Părintele ne-a oprit brusc și mi-a spus “Trebuie să te spovedesc!”. M-am speriat și am încercat prin tot felul de argumente să-l fac pe Părinte să renunțe la acest gând “venit din senin”! Părintele însă nu mă auzea. L-a trimis afară pe soțul meu și a început să mă spovedească.

Atunci am fost martoră la lucruri pe care le citisem doar în cărți. Părintele s-a transformat, s-a schimbat așa de mult că parcă nu-l mai recunoșteam. Avea aceeași bunătate și dragoste, dar devenise dintr-o dată ca un chirurg care se pregătește pentru o operație grea. Avea o privire pătrunzătoare care venea parcă din altă lume. Părintele a văzut că aveam răni încă “deschise”. Păcate mărturisite, dar care rămăseseră nevindecate. Cel mai șocant a fost când am realizat că Părintele “vedea” lucruri din trecutul meu. A văzut exact ceea ce trebuia “tăiat” cu bisturiul și curățat. Părintele mă încuraja la fiecare cuvânt cu dragostea și bunătatea sa, dar continua să taie adânc în răni și să curețe. Cred că a durat vreo oră spovada (mie mi s-a părut că a durat ani de zile!) și tot timpul am avut o senzație de ireal. De ceva ce nu poate fi adevărat și totuși este. Știam din cărți că se poate întâmpla așa ceva, dar când realizezi ca acel lucru ți se întâmplă ție, te simți copleșit. Când am terminat, m-a avertizat ca o să simt o mare bucurie și așa a fost. As vrea sa o pot descrie, dar cuvintele sunt mult prea sărace. Îi mulțumesc din suflet Părintelui pentru acea experiență, pentru ajutorul pe care mi l-a dat pentru a-mi tămădui sufletul.

Părintele avea un extraordinar simț al umorului. De fiecare dată când ne vedea îi plăcea să-mi spună “Iar l-ai bătut pe soțul tău? Iar l-ai culcat pe balcon?”. Era gluma dumnealui preferată în legătură cu noi (poate tocmai pentru ca eu sunt cu mult mai mica de înălțime față de soțul meu). Cel mai tare îl amuza pe Părinte să spună lucrul acesta public, când mă întâlnea în Biserică. Îl amuza să vadă cum mă privea lumea contrariata (evident cei care nu ne cunoșteau)! Când discuta cu soțul meu pe tema asta, Părintele era atât de serios încât chiar mă întrebam dacă nu cumva mi-am culcat soțul pe balcon!

Când am fost la Părintele, aveam o mare durere în suflet în legătură cu mama mea. Îmi doream enorm să mergă și ea la Biserica Ortodoxă (mergea la Biserica Catolică) și să se spovedească, să se împărtășească, să aibă o viață creștină. Toate încercările mele de până atunci eșuaseră. Părintele mi-a descoperit problema fără să-i spun nici un cuvânt. Mi-a spus totul “din senin” că atunci când vorbesc cu mama la telefon să am grijă ce-i spun pentru că ea de fiecare dată când închidem telefonul începe să plângă. Mi-a cerut să-i arăt o poză de-a mamei și mi-a cerut și numărul ei de telefon să o sune. Mi-a spus doar atât “Mare bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește”. Tot ceea ce știu și simt este ca Părintele s-a rugat pentru mama mea și într-adevăr cu mama s-a întâmplat o minune. Nu a fost un lucru simplu, și evident nu s-a întâmplat de pe o zi pe alta dar mama s-a schimbat și este acum mai apropiata de Biserica Ortodoxă decât sunt eu. E o mare bucurie să o văd așa. Acest lucru știu că-l datorez și rugăciunilor Părintelui. După prima discuție cu mama la telefon, mama îl iubește pe Părintele de parcă l-ar fi cunoscut de-o viață. Mă întreba mereu de dumnealui.

Ultima oară când am vorbit cu Părintele la telefon a fost chiar de ziua ei de naștere în octombrie 2006. Părintele era la Mănăstire la Sireți și eu l-am sunat. Așa m-am bucurat să-l aud încât primul impuls a fost să o sun pe mama și să-i dau numărul de telefon de la Mănăstire și să-i spun să sune. Dar mama n-a îndrăznit să sune. A doua zi am sunat-o pe mama din nou și i-am spus să îndrăznească să sune, că Părintele

o va recunoaște și se va bucura. Și s-a hotărât. Stătea cu numărul de telefon de la Mănăstire în fața și se pregătea să sune. Și în secunda aceea a sunat telefonul și era ...Părintele. A simțit că leșina. Era chiar ziua ei de naștere. Părintele i-a spus "Doinița" cum doar mama ei (bunica mea) îi spunea. Încă mai simte bucuria acelei zile.

De când a aflat ca Părintele a plecat la Domnul, mama mereu pune o lumânare pentru dumnealui, doar că aproape de fiecare dată se trezește că a pus „din greșeală” lumânarea la Vii. Încă se mai întâmplă acest lucru după aproape un an de zile.

Știu că Părintele este mereu lângă noi. Și acum o ultimă "poveste" despre Părintele. Soțul meu și cu mine ne-am dorit copii de mulți, mulți ani. Din punct de vedere medical am vreo 5-6 dosare pline cu date care dovedesc ca nu pot să rămân însărcinată. Am fost la clinici peste tot prin România, Canada și chiar prin Europa. Rezultatul a fost același. Nu pot să rămân însărcinată, nu putem avea copii. Nici vârsta nu părea să fie în favoarea mea (37 ani). Așa că ne-am decis să mergem în România, să ne rugăm, să mergem la Mănăstiri, să mergem și în Grecia în pelerinaj, să cerem ajutor de la Dumnezeu, de la Maica Domnului și de la Sfinți. Atunci când după 3 luni am încheiat pelerinajele, minunea s-a întâmplat. Eram însărcinată deja în 3 luni, evident fără să fi știut. Am continuat pelerinajele de data asta însă pentru a aduce mulțumire bunului Dumnezeu pentru că a făcut să ni se întâmple așa o mare minune. Tot mergând prin Mănăstiri toata lumea ne întreba ce nume o să dăm copilului. Nu eram deciziși. Aveam pe listă trei nume. Unul din ele era Mihail, gândindu-ne cu drag la rugăciunile Părintelui, care cu siguranță au fost auzite. Pe unde mergeam spuneam ca avem trei nume dar nu știm pe care să-l alegem. Peste tot ni s-a spus același lucru "Răbdare, Dumnezeu vă va face cunoscută voia Sa". Și așa a fost. Am mers sa luam binecuvântare de la Părintele Iustin Pârvu de la Mănăstirea Petru Vodă, și după ce ne-a binecuvântat și după ce-a stat de vorbă cu noi Părintele Iustin ne-a întrebat cum o să-l cheme pe copilaș. Nu i-am mai spus povestea cu cele 3 nume (era lume multă la ușa care aștepta și nu am vrut să mai zăbovim) ci i-am răspuns simplu "Nu știm". Atunci Părintele Iustin ne-a spus "Îl va chema Mihail". Am fost așa de șocați pentru că Mihail era exact un nume de pe lista noastră!!!

Acum, duminica 3 februarie, 2008, miracolul s-a întâmplat. Micuțul Mihail a apărut în viața noastră la ora 12.50. Acum este în pătuțul lui și doarme, dar de fiecare dată când se scoală se uită cu mare dragoste la poza Părintelui Mihail pe care o are lângă cap și mă ascultă cu atenție când îi povestesc despre Părintele.

Mulți Părinți s-au rugat pentru noi ca să putem să avem copilași , dar știm cu siguranță că și Părintele Mihail de acolo de sus a făcut acest lucru și că rugăciunea sa a fost ascultată. Dumnezeu să-i răsplătească pentru tot binele pe care ni l-a făcut și pentru cât de mult s-a rugat pentru noi.

Doamne ajută!

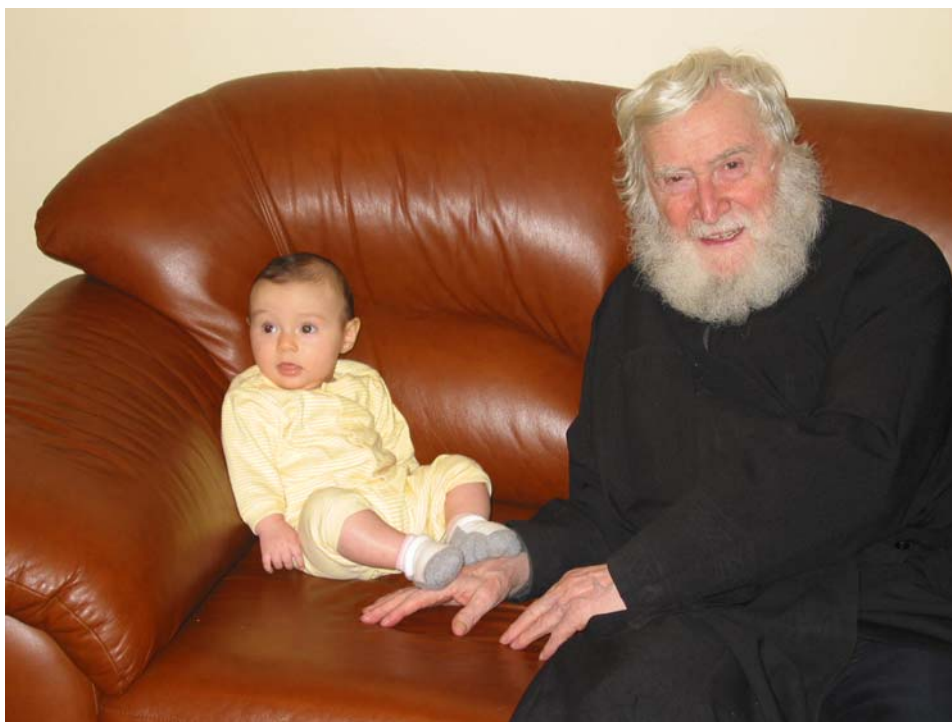
Sperăm că într-o zi să putem să ajungem toți trei la Mănăstire!

Andreea, Gabriel ș Mihail Iofciu

O să aveți copii!

„Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat”
Ana-Ștefania la botez

Părintele Mihail Cazacu a fost pentru noi un dar trimis din cer. Îmi amintesc de parcă a fost ieri cum a venit într-o duminică la biserica Sfântul Dumitru din Toronto. Înalt, slab la trup dar ferm în cuvânt, cu părul cărunt și privirea ageră. L-am admirat și m-am întrebat de unde a venit și cât va sta în Toronto. A predicat foarte aprins și îi

sorbeam cuvintele care îți aprindeau credința. Am întrebat pe cineva cine este și am aflat că este părintele Mihail și că locuiește în Toronto. Am rămas uimită că locuiește aici și am întrebat repede unde este biserica unde slujește căci aș fi vrut să merg acolo. Am aflat că slujește la o biserică grecească unde Sfânta Liturghie se ține în limba greacă și engleză. M-am întristat căci pentru câteva clipe sperasem ca vom putea să-l cunoaștem mai bine dar așa mi s-a părut foarte greu să ajung la dânsul. Aș fi vrut mult să vorbesc cu dânsul, simțeam că s-ar putea să ne ajute cu suferința noastră de a nu putea avea copii. Dar nu știam cum aș fi putut să-l rog să mă asculte. "Domnul știe toate" cum zicea părintele Mihail și nu trece multa vreme și într-o duminică seara era, când mă sună Irina și îmi zice: "Magda m-am gândit la voi și cred că părintele Mihail v-ar putea ajuta. Știu o familie care nu putea să aibă copii și rugăciunile părintelui au făcut minuni". Am fost uimită, este puțin spus. Domnul a îndemnat-o să mă sune și să-mi dea răspuns la frământarea mea cum să-l cunosc pe părintele Mihail. Era un semn de la Dumnezeu mi-am zis, trebuie neapărat să-l cunosc pe părintele Mihail cât se poate de curând. Când l-am cunoscut ne-a întâmpinat cu blândețe și umor, destins și foarte hotărât în tot ceea ce spunea. Am simțit o mare ușurare când ne-a spus că ne primește ca fii duhovnicești. Toate frământările mi s-au oprit căci simțeam că am găsit duhovnicul care să ne înlesnească rugăciunea către Domnul Dumnezeu. Simțeam că tot ce trebuie să fac este să-i urmăm sfatul și de restul are grijă Domnul. I-am mărturisit părintelui Mihail că încercăm de mulți ani să avem copii și suntem efectiv deznădăjduiți de pronosticurile celor mai buni medici din Toronto. Aceștia ne-au spus că nici cele mai evolute tehnici de fertilitate nu ne pot ajuta căci șansele de a avea un copil sunt de 1% (unu la sută). Nu exagerez nici măcar cu un procent, fără menajamente și fără prea multe sentimente, adevărul pur științific ne-a fost comunicat tranșant.

Părintele Mihail era dintr-o altă lume, în chilia dânsului când intram eram într-un alt univers unde știința nu încăpea. Dânsul ne zâmbea convingător și îmi sună și acum în urechi cuvintele dânsului: "O să aveți copii!".

Noi încercam să-l convingem pe dânsul că nu vrem să fim amăgiți, zicându-i că ne rugăm cum zice dânsul și gândim să fie voia Domnului dar să nu ne mai zică ca o să avem copii căci vom suferi mai mult. Noi credeam și nu credeam, însă dânsul doar credea. Ne-a salvat sufletele din deznădejde, căci ancoram la dansul mereu să ne plângem suferința și să ne îmbătăm de cuvintele dânsului duhovnicești. Ne-a învățat să ne rugăm și ne-a făcut cadou un acatistier al dânsului cu însemnări personale învățându-ne să ne adresăm cererile și Marilor Sfinți care au mare trecere la Domnul Dumnezeu. Acatistul Sfinților Părinți Ioachim și Ana a fost rugăciunea noastră fierbinte în postul Crăciunului în 2004 către Domnul Dumnezeu să facă o minune cu noi și să ne dăruiască un copil. Părintele Mihail ne-a vegheat pașii prin care ne apropiam de Domnul și se ruga aprins pentru noi neincitat. Mă simțea așa de copleșită ca părintele Mihail la anii dânsului să stea în genunchi în fața Domnului la ceasuri târzii de noapte și să ceară Domnului mila pentru noi. Cum să nu te rogi din tot sufletul când duhovnicul tău se roagă cu multă trudă și credință ? Îmi sună și acum în urechi vorbele părintelui Mihail: " Știu că o să aveți copii dar nu știu când. Domnul știe." Nu vă imaginați ce impact aveau cuvintele părintelui asupra noastră, doi oameni cărora rațiunea încerca să le domine inima și să le spună că este foarte puțin probabil că așa ceva să se întâmple. Slăvit să fie Domnul, la câteva săptămâni după Crăciun am aflat că sunt însărcinată. Eram la Sfânta Liturghie la biserica Sfântul Dumitru când mi-a sunat telefonul mobil și o voce veselă m-a sunat de la clinică să mă felicite că testul de sarcină a ieșit pozitiv și că este foarte bun. Minune. Minune. Minune. Mila Domnului este mare. Cu câtă bucurie a primit părintele Mihail vestea ! Cele 9 luni de

sarcină au fost o altă încercare prin care părintele Mihail ne-a călăuzit pașii. Stresul de a nu pierde sarcina a fost imens pentru mine, parcă tot nu credeam că o să țin în brațe într-o zi un copil al nostru, sănătos și normal ca toți copiii. Părintele Mihail a plecat în România și se ruga neîncetat și de acolo pentru noi. Ne suna dânsul de multe ori să fie sigur că facem bine. Părinte duhovnicesc cu atâta dăruire pentru fii lui ! Pe 1 septembrie a venit pe lume fiica noastră, Ana Ștefania. Un copil sănătos și vesel. Credeți și vă minunați că știința este nimic pe lângă puterea și voia Domnului. Părintele Mihail era foarte fericit pentru noi și ne zicea acum: "Să ne rugăm la Domnul să vă dăruiască acum și un băiețel". Îi zâmbeam ca răspuns și ziceam "Da părinte, să ne ajute Dumnezeu" și gândeam că va trebui să ne rugăm aprins pentru asta și va trece timp mult până o altă binecuvântare să se reverse asupra noastră. A împlinit Ana Ștefania un an, și la 2 luni după aceea aflăm cu uimire că Domnul ne dăruiește al doilea copil. Radu Filip, un băiețel sănătos și vesel se naște cu o luna înainte ca Ana să împlinească doi ani. Rugăciunile părintelui Mihail ne-au binecuvântat căsnicia, în doi ani cu doi copii după ce cinci ani ni i-am dorit din suflet și nu i-am putut avea. Domnul Dumnezeu sa-l ierte și să-l așeze în rândurile dreptilor. Ne rugăm pentru dânsul, Domnul să-l odihnească-n pace !

Magdalena Mocanu

Părintele Mihail a fost cel care mi-a salvat viața

Mai întâi de toate în mintea mea părintele Mihail a rămas ca un prieten, un prieten care la nevoie se cunoaște după cum spune o vorbă de duh românească. Dumnezeu a făcut să-l cunosc în momente foarte grele din viața mea. Momente în care știința îmi dădea sub 20% șanse de a trăi ca urmare a unei afecțiuni cumplite cu care mă luptam de 4 ani iar șansele de vindecare scădeau vertiginos pe măsura trecerii timpului. Când l-am vizitat prima dată și am stat de vorbă am fost profund impresionat de modul cum vorbea cu mine și mai ales de simplitatea cu care vorbea despre lucrurile lumești. I-am povestit despre necazul meu și mi-a promis că se va ruga pentru mine. Vă dați seama că în pragul disperării și al durerii nu mai credeam aproape nimic. Urma să plec în Italia, la un tratament ca o ultimă șansă de a-mi salva viața. Doctori vestiți din New York, București și Toronto îmi dădeau puține șanse de reușită a tratamentului, ca să nu mai vorbesc și de costurile de peste 120.000 EUR. Înainte să plec la Milano am vorbit din nou cu Părintele Mihail și mi-a zis du-te liniștit ca te vei vindeca, m-am rugat la Maica Domnului și totul va fi bine. Am plecat la tratament în Italia, fără toți banii de care aveam nevoie și cu speranțe de sub 20% de a mă vindeca. De menționat că unde mai încercasem să fac tratament m-am lovit de refuzuri. Minunea a făcut să fiu acceptat de unul dintre cei mai mari medici hematologi din Italia. Odată ajuns acolo minunile au început să apară una după alta. Mai întâi la intervenția unui prieten de familie, spitalul la care urma să efectuez tratamentul a înjumătățit costul tratamentului, după aceea o altă minune a făcut că o asistentă

româncă, din acel spital să mă ia la ea acasă și să mă îngrijească în perioadele foarte grele dintre tratamentele făcute la limita de supraviețuire. De menționat că tratamentul consta în reducerea la 0 a sistemului imunitar, deci o vulnerabilitate imensă, o simplă răceală mă putea omorâ foarte ușor. Intreg tratamentul a decurs foarte bine, doctorii fiind impresionași de evoluția foarte bună. Un lucru foarte important au fost telefoanele date de Părintele Mihail Cazacu care mă îmbărbătau și îmi spunea că totul va fi bine. Devenisem conștient că toate acele minuni se întâmplau datorită rugăciunilor dânsului. În urma tratamentelor medicale dure și a analizelor făcute totul a ieșit bine însă pentru vindecare trebuia să aștept 5 ani ca să-mi dau seama că tratamentul a reușit. La câteva luni simptomele nu erau bune din punctul meu de vedere și am vorbit iar cu Părintele Mihail care mi-a zis să am încredere că totul va fi bine. Nu după mult timp am cunoscut un naturist care prin tratamente foarte ușoare m-a pus pe picioare și care împreună cu tratamentul făcut în Italia m-a vindecat. Acum în momentul în care scriu aceste rânduri sunt cel care eram înainte să mă îmbolnăvesc, adică o persoană veselă și plină de viață și de dorința de a trăi. Pentru mine Părintele Mihail a fost cel care mi-a salvat viața, a fost acea persoană care prin minunea rugăciunilor m-a readus la viață. Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Valeriu Mocanu

Tot timpul său era de fapt al oamenilor

Este foarte greu să spui că în câteva rânduri l-ai putea descrie pe părintele Mihail. Cuvintele sunt sărace încercând să descrii smerenia, blândețea, evlavlia și credința sa sau inima sa plină de dragoste capabilă să îmbrățișeze toată lumea. În cel mai bun caz aș putea doar să amintesc după priceperea mea puțina câteva din lucrurile care mi-au rămas în memorie avându-l în preajma noastră.

Îmi amintesc de prima zi când l-am văzut pe părintele slujind Sf. Liturghie la Biserica grecească Sf. Gheorghe acum 6 ani , la scurtă vreme după ce am ajuns în Toronto. Nu înțelegem nici un cuvânt din slujba în limba greacă și mă bucuram când din când în când mai auzeam câteva cuvinte în engleză. Nu pot să descriu ce bucurie am avut când părintele Mihail a ieșit în fața altarului și a spus câteva cuvinte în românește. Văzând bătrânul cuvios cu barba aproape albă, îmbrăcat în hainele bisericești și rostind rar și cu trăire fiecare cuvânt al rugăciunii am simțit că am în fața mea un rugător în sensul adevărat al cuvântului, după modelul sfinților din vechime. Mi-am dorit atunci în inima mea să fiu aproape de el și să-l ascult tot timpul. După un timp prin mila lui Dumnezeu această dorință a mea s-a împlinit când părintele a devenit duhovnicul nostru.

Prețioase îmi sunt toate clipele în care am fost în preajma cuvioșiei sale. Nu exista lucru care nu l-ai fi putut discuta cu părintele Mihail și în fiecare situație în care am avut nevoie de sprijin avea un sfat bun pentru noi. Mai mult decât toate însă avea

rugăciunea către Domnul. Odată ajuns sub aripa rugăciunii sale suflul aspru al vieții în străinătate a devenit o adiere ușoară. Deși era îngrămădit tot timpul de fiii săi duhovnicești sau de alți creștini care aveau nevoie de preot sau duhovnic, deși cred că nu era oră în zi în care să nu-l caute la telefon cineva și chiar după ce s-a îmbolnăvit, întotdeauna își făcea timp să asculte pe fiecare. Pe fiecare îl întâmpina cu bucurie și la despărțire nu-l lăsa fără binecuvântare. De fapt cred că aproape tot timpul sau era de fapt al oamenilor cărora le slujea și cărora le ajuta. Întotdeauna era din toată inima alături de omul în suferință și nevoie și întotdeauna avea un cuvânt de mângâiere.

Îmi amintesc că la al doilea copil al nostru, doctorii îi spusese soției înainte de împlinirea a cinci luni de sarcină că sunt semne evidente că sarcina nu va fi posibil să fie dusă până la capăt. Termenul pe care îl dăduseră soției în condiția în care ar fi stat în pat permanent a fost doar de două săptămâni până la o lună. Șansele că nașterea înainte de 6 luni să fie fără probleme de sănătate pentru copil în general sunt mici așa că noi eram foarte îngrijorați. Părintele Mihail a venit grabnic auzind de necazul nostru și s-a rugat îndelung pentru noi. A încurajat-o pe soție și i-a dat câteva fire din căciula Sf. Serafim de Sarov pe care el l-e avea ca pe un tezaur neprețuit să le lege aproape de cruciulița și să le țină la gât. Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile tale! Copilul nostru s-a născut sănătos, fără probleme, aproape de termen (la aproape 8 luni și jumătate) și acum are aproape 3 ani. Prin mijlocirea către Dumnezeu și Maica Domnului a părintelui Mihail mulți alți tineri au dobândit copii, chiar și unii despre care doctorii le ziceau că nu pot avea copii!

Îmi amintesc o Sf. Liturghie la biserica noastră, Sf. Dumitru în Toronto când părintele Mihail l-a suplinat pe preotul paroh care avea o problemă. Ce sentiment deosebit: un sfert din biserică erau fii duhovnicești ai părintelui și foarte mulți aveau bebeluși în brațe cu care veniseră la Împărtășit. Cu siguranța atunci când părintele s-a înfățișat înaintea Domnului și a zis "Iată Doamne eu și fii mei" atunci mare bucurie a fost în cer fiindcă lungă e lista celor care i-au fost fii duhovnicești și încă și mai lungă aceea a copiilor lor pe care i-au dobândit și prin rugăciunile părintelui.

Dan Grumazescu

Să-i placă și soțului tău

Am scris câteva rânduri despre părintele Mihail. Nu știu dacă se înțelege exact ce vreau să spun eu. Nu mai am avut până acum asemenea încercări de a scrie despre cineva așa special cum a fost Părintele Mihail.

Pe părintele Mihail l-am cunoscut într-un fel aparte. Nu l-am întâlnit personal niciodată. Am vorbit însă de nenumărate ori la telefon. La început îl sunam mai rar, apoi din ce în ce mai des, aproape zilnic. Îl sunam să-i aud vocea și să iau binecuvântare. Așa au trecut mai bine de trei ani, până când s-a mutat la Domnul. Îmi spunea cu modestie câte ceva din viața dânsului. Mi-a povestit o dată de o doamnă care nu avea copii. Doctorul îi spusese că nu poate avea copii și atunci căutase ajutor

la părinte. A sfătuit-o să citească un acatist de mai multe ori și a dobândit o fetiță. Din păcate nu mai îmi amintesc care acatist. M-a impresionat faptul că a subliniat că trebuia să se roage personal acea femeie "altfel poate să se roage și un sfânt pentru ea, că nu ajută".

Am de la părintele Mihail o Psaltire, un Ceaslov, un acatistier, o carte de rugăciuni și alte cărți duhovnicești. Acestea constituie hrana pentru suflet, spunea dânsul și îmi recomanda "să le ronțai". Dat fiind faptul că nu l-am întâlnit niciodată, comunicam într-un fel aparte cu părintele. Parcă sufletele noastre se atingeau. Îmi amintesc că într-o zi l-am sunat de trei ori și mereu îmi spunea să-l sun mai târziu că are pe cineva la dânsul. Avea grijă să-mi spună că mă roagă frumos să-l sun. A patra oară eram deja obosită și îngrijorată că iarăși o să mă amâne. Mi-a simțit îngrijorarea și oboseala și câteva vorbe blânde au fost de ajuns să alunge tot disconfortul.

În general îmi rezervam câteva minute să fiu singură cu dânsul la telefon. Uneori se întâmpla să vină soțul meu sau copiii sau sora mea în camera unde vorbeam la telefon. În momentul în care ochii mei cădeau pe persoana respectiva, părintele mă întreba ceva, sau spunea ceva de persoana care o vedeam eu. Nu am remarcat acest lucru de la început. O dată mi-a spus la telefon că "mă vede în culori frumoase". Mă întrebam ce o fi vrând să spună. Apoi am remarcat că purtam o fustă neagră și o bluză albă. Altă dată ne pregăteam să mergem pe malul oceanului să vedem focurile de artificii de 4 iulie. Era spre seară și ne grăbeam să nu întârziem. Eu îmi pătasem bluza, dar am zis că n-are importanță că se întuneca și nu se vede. Când am ieșit pe ușa soțul meu mi-a spus să-mi schimb bluza, cum merg așa. A doua zi părintele mi-a spus să mă îmbrac îngrijit. Nu știam ce vrea să spună, că în general mă îmbrăcam îngrijit. Apoi a adăugat "să-i placă și soțului tău". Într-o clipită mi-a venit în minte scena de cu seară, când soțul meu mi-a spus să-mi schimb bluza.

Am o prietenă în Canada care mi-a spus într-una din discuțiile noastre telefonice că are acolo un părinte în vârsta căruia îi cere sfatul când are câte o problemă. Au trecut zile și săptămâni, poate luni de când Elena mi-a spus despre părintele Mihail.

Aveam în vizita pe mama soacră, iar lucrurile nu mergeau bine deloc. Nu mai știam ce să fac că să fie bine. M-am hotărât ca să-l sun pe părintele Mihail. Am rugat-o pe Elena să-i spună despre mine și să-l întrebe când aș putea să-l sun. Era în primăvara anului 2004. Eram așa de supărată când l-am sunat că m-a întrebat dacă sunt bolnavă. I-am povestit necazul meu și m-a sfătuit ce să fac și mi-a spus să-l țin la curent. A trecut vremea și îl sunam o dată la o săptămână sau doua. A plecat apoi în țară pe perioadă a verii. Când a revenit în Canada am început să-l sun din nou. Nu mai aveam o problema anume.

A început să mă întrebe dacă ne-am făcut actele să rămânem în SUA. I-am spus că nu. De câte ori îl sunam mă întreba dacă ne-am apucat să facem actele. Soțul meu spunea să nu știe părintele, dar nu avem ce acte să ne facem. Aveam vize de student, nu aveam un job permanent, așa că nu avem ce acte să ne facem. Părintele continua să-mi spună mereu să ne facem acte că o să intrăm în criza de timp. Cred că mi-a spus de zece ori, până m-am hotărât să întreb și să caut pe internet ce posibilități avem. Am studiat discuțiile din forumuri de pe internet, am vizitat pagini de web ale unor avocați

și am început să am idei despre ce s-ar putea face. M-am pus pe lucru și am făcut aplicație pentru rezidența permanentă la categoria "abilități excepționale în știință". A fost ceva de lucru, dar lucrurile au mers destul de bine. Am cumpărat de la o firmă de avocați un ghid general despre cum trebuie făcută aplicația. Am depus actele la biroul de imigrații de care aparțineam. A fost acceptat, dar după un anumit timp am primit o scrisoare în care erau dovezi suplimentare că ne calificăm la categoria "abilități excepționale în știință". Asta nu suna deloc bine. Așa că la acest punct am consultat un avocat. I-am explicat ce făcusem până atunci. Ne-a întrebat cine ne-a sfătuit să aplicăm la această categorie că se obține foarte greu aprobare. Ne-a spus că avem 90% șanse să fim respinși. Cu strângere de inimă am mers mai departe. Am făcut rost de noi scrisori de recomandare și am trimis probele suplimentare pe care le cerea biroul de imigrări. După o așteptare chinuitoare, am primit un telefon prin care eram informați că dosarele noastre au fost aprobate. Părintele era în țară și l-am sunat să-i spun vestea și să-i mulțumesc. Să-i mulțumesc pentru că fără insistența dânsului nu m-as fi apucat de această treabă. În general actele se fac prin avocați și nu aveam banii necesari. În plus, aprobarea a venit cu trei săptămâni înainte de a ne expira dreptul de ședere în SUA. Sunt convinsă că acest proces a decurs așa de bine pentru rugăciunile părintelui .

Soțul meu avea o suferință. Avea o infecție care era foarte dureroasă. După ce a suferit o vreme s-a hotărât să meargă la doctor. Doctorul a propus o operație, dar a specificat că șansele să recidiveze sunt de 50%. În general o astfel de operație este cu șanse limitate de succes și pot apărea chiar probleme suplimentare. S-a chinuit astfel cam un an și jumătate, încercând tot felul de leacuri. Avea perioade când se simțea mai bine, dar scurte. Se trezea noaptea să pună sticle cu apă caldă pentru a calma durerea. Consuma folii întregi de algocalmin, deși este tipul de om care prefera să nu ia medicamente. Problema devenise îngrijorătoare. Durerile erau din ce în ce mai mari, iar noaptea nu dormea bine. Din aceasta cauze ziua era mereu obosit. A făcut tratament cu antibiotice, cu ceai de mărunț lupului, dar nimic nu ajuta. Începusem să mă tem că poate este ceva malign. În această perioadă îl sunam din când în când pe părintele Mihail, dar nu-i menționasem niciodată această problemă. Cum am spus, devenisem foarte îngrijorată văzând că nimic nu ajută. Soțul meu se trezea aproape în fiecare noapte din cauza durerilor. I-am spus părintelui că soțul nu se simte bine și că mă tem să nu fie ceva grav.

Îmi amintesc că părintele a spus din ce în ce mai bine. Nu se mai trezea noaptea și nu mai lua algocalmine. De atunci au trecut aproape doar ca nu-i nimic. A trecut mai puțin de o săptămână și am remarcat că soțul meu se simțea doi ani și nu a mai avut probleme. Infecția a dispărut ca și când nu ar fi avut-o niciodată.

Luminița Coman

Domnul s-a milostivit de mine și mi-a dat părinți cu mari trăiri duhovnicești

Mi-a fost dat să cunosc pe Pr. Mihail încă din anul 2000 prin intermediul prietenilor, după vreo doi ani de viațuire în Canada când încă eram în căutare de duhovnic în orașul în care locuiam fiindcă părintele meu duhovnic din România , Pr Ilarion Lupașcu tocmai plecase la Domnul iar pentru spovedanie mergeam în America la Pr. Roman Braga.

Domnul s-a milostivit de mine și mi-a dat părinți cu mari trăiri duhovnicești care să mă sfătuiască și să mijlocească la Maica Domnului și Bunul Dumnezeu pentru mine.

Mare bucurie am avut când Pr Mihail mi-a spus că a cunoscut pe Pr. Ilarion în Muntele Athos și mai ales împrejurarea ... mergând spre schitul la care părintele era stareț, se întuneca-se afară și s-a rătăcit și a început să strige în mijlocul pădurii iar Pr. Ilarion l-a auzit și i-a ieșit în întâmpinare.

Ce pot să mărturisesc eu nevrednica despre Pr. Mihail?

1) Era un părinte cu multă dragoste față de semenii. Nu supăra pe nimeni și nu intra în conflict cu nimeni. În același timp era un părinte îndrăgitor de toți fiindcă știa cum să mângâie pe toți pe calea vieții. Toți ucenicii părintelui erau chemați după diminutive. Părintele era ca un tată care avea grijă ca fiecare să fie integrat și respectat în marea familie a ucenicilor. De exemplu când vorbea de mine celorlalți spunea ... 'Lenuș a noastră'. Părintele se bucura extraordinar de reușitele noastre și plângea cu noi când aveam necazuri. Părintele ne învăța să ne ferim de judecată și tot timpul când ne vine ispita judecării să zicem ... 'Domnul Știe'.

2) Erau un părinte de rugăciune cu evlavie foarte mare la sfinți și o încredere de 1000% că sfinții mijlocesc la Bunul Dumnezeu și Măicuța Lui învățându-ne și pe noi că în fiecare zi la rugăciune cel puțin 2 minute să ne concentrăm și să rugăm pe sfinții zilei să mijlocească pentru noi. Bine fiind să le citim viețile și să citim acatistele. Obişnuiam să-l sun aproape în fiecare zi pe părintele și mărturisirea bucuriilor ce le primise din partea Domnului prin mijlocirile sfinților din ziua respectivă. Părintele se bucura de orice lucru, gând care pentru noi ar părea neînsemnate și nimic nu era întâmplător pentru părintele totul era binecuvântare. Îmi aduc aminte cum spunea ... 'Puișorule astăzi am sărbătorit pe Gigantul Ioan Scărarul care mare bucurie mi-a adus'.

Pr. Mihail ne învăța cum să ne rugăm cu cuvintele noastre dar să fie din inimă rugăminta și dorința ... citindu-l pe Pr Arsenie Papacioc ca să ne ferim de 'Tipic, tipic dar la inima nimic'.

Legat de rugăciunea, vine învățăminta de a persista în rugăminți și de a nu deznădăjdi indiferent de ce se întâmplă fiindcă toate sunt cu știrea și voia Domnului.

Slujba Proscomidiei era foarte îndrăgită de părintele pentru faptul că putea să pomenească pe toți viii și morții care îi avea pe pomelnice și în inimă. Slujbele parastaselor durau mult la părintele fiindcă cu multă răbdare pomenea pe toți cei trecuți la cele veșnice care îi avea pe pomelnicele îngălbenite de vreme.

Aș vrea să amintesc aici cum Pr. Mihail a cunoscut pe o prietenă a mea din România și a cărei familie este foarte îndrăgită de părintele. Părintele mergea în fiecare an câte 6 luni în România pe la mănăstiri. Într-un an mergând într-o stațiune de tratament unde și prietena mea cu familia se afla, într-una din zile Pr. Mihail i-a spus că dorește să slujească la biserica din stațiune dar are nevoie de cineva la strană ca să dea răspunsuri. În timpul slujbei părintele citind toate pomelnicele prietena mea a recunoscut pomelnicul meu și astfel a cunoscut că părintele locuiește în Toronto și toate celelalte.

3) Pr. Mihail ne-a fost un exemplu de smerenie. Ne învăța să fim înțelepți și să înțelegem că smerenia este cheia mântuirii. Ne spunea că în momentul în care te-ai smerit în aceeași secundă Domnul te-a miluit. Sigur această virtute nu se datorează numai nouă, ea este o binecuvântare de la Domnul.

Domnul s-a milostivit de Pr. Mihail și i-a dat mari încercări aici în Canada (vreo 20 de ani) până să ajungă la treapta smereniei. Pr. Mihail a emigrat în Canada la vârsta pensionarii când integrarea în această societate nu este simplă nici pentru cei tineri, dar nu s-a lăsat doborât chiar dacă de multe ori a fost îndoit de greutate, fiindcă a avut mare credință în Domnul și s-a mulțumit cu foarte puțin.

Părintele având mare experiență de viață cu ușurință putea să ne dea sfaturi și nouă celor încercați pe calea vieții. În clipele în care simțeam că am ajuns la capătul puterilor sunam părintele care numai sfinția sa știa cum să mă încurajeze. Spunea : Puișorule spune psalmul 26 " Domnul este lumina mea și Mântuitorul meu ; De cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieții mele; De cine mă voi înfricoșa?" .

Dacă cineva ne jignea ne învăța cum să ne smerim și să depășim situațiile de mânie și ură. Într-o zi ca să înțeleg îndemnul Domnului de a fi blânzi ca porumbeii dar înțelepți ca șerpii mi-a spus un caz pe care l-a citit într-un ziar mulți ani în urmă. „S-a decis ca să se dea un mare premiu celui care va reuși ca supraviețuiască cât mai mult în mijlocul unor crocodili. Cel care a luat premiul a fost cel care numai cu o pâine a reușit să supraviețuiască fiindcă pe rând îi hrănea pe crocodili și în felul acesta le suprima dorința de a-l ataca”.

Încă o dată îmi cer iertare de săraca mea mărturie dar este foarte greu să spui în cuvinte trăirea sufletească și însemnătatea duhovnicului.

Elena Cosofreț

Mi-a înlocuit și mama, și tata și mai mult!

Din dragostea-i nemărginită față de părintele Mihail, doamna prof. Lucia Văduva la însoțit pe părintele la plecarea sa din Toronto până la Sf. Mănăstire Sireți

L-am cunoscut pe Părintele Mihail prima dată, în călătoria mea la Locurile Sfinte. Ținea Sfânta Liturghie la Biserica românească din Ierusalim. La întoarcere în Toronto, l-am revăzut la Sfintele masluri de la Biserica Sf. Apostol Andrei din Mississauga. De atunci am început să vorbesc cu părintele meu drag în fiecare zi!

Trebuie să spun că o imigrare nu e ușoară de loc! Eram venită în Canada, prin întregire de familie (soțul plecase din România în 1987) și nu-mi găseam locul în nici un chip, mai cu seamă că mama mea, care a fost singurul meu sprijin important după plecarea soțului, s-a îmbolnăvit de cancer și a murit la scurt timp după plecarea mea și a copiilor. Eram foarte necăjită, pe drept cuvânt, zic eu, până mi-a luminat Domnul mintea că ar fi fost și mai greu pentru mama mea să fi venit în condițiile de aici, de imigrare, grele pentru noi! Nu mai vorbesc de cum s-ar fi simțit dacă ar fi venit (nu puteam să stăm prea mult departe de dânsa!) și să vadă că avem preot o dată pe lună! (așa era în anii 1990).

Am trecut totuși și prin multe momente de bucurie: copiii noștri au terminat școala, apoi universitatea, fiul s-a căsătorit, am avut nepoți (nepoate!), deci aparent nu aveam de ce să fiu neîmplinită, nemulțumită și, ce este mai trist și mai periculos, să cad în deznădejde, cu toate că începusem să realizez că singurul, după părerea mea, beneficiu al unei imigrări (și, cred, și unicul!) este apropierea mai multă de Dumnezeu! (În țară poate n-am fi realizat atât de puternic acest lucru: ai prieteni, rude, îți faci o rugăciune pe fugă, ai biserici în jur, aprinzi de câte ori dorești o luminare... și alte multe aspecte.) Dar și acest lucru a rămas, poate, mai mult la nivel de gândire

numai! Până l-am întâlnit pe Părintele Mihail! Mi-a înlocuit și mama, și tata și mai mult! A fost o mare bucurie să fiu în preajma dânsului, fie că eram la dânsul acasă, fie că îl auzeam la telefon! Am avut privilegiul să-mi fac la dânsul spovedania completă, lucru pe care mi-l doream de mult, dar nu avusesem încă deschiderea, curajul să-l fac!

Cu blândețea dânsului de nespus, cu o cultura religioasă nemărginită, și nu numai!, cu felul deosebit al dânsului de a te face să vezi în tine lucruri frumoase, chiar în noianul de păcate pe care le ai, cu speranța care ți-o insufla să nu deznădăjduiești, pentru că Domnul este iubirea, inteligența supremă, iertarea și ajutorul, m-au făcut să plec de la spovedanie cu sufletul ușurat, cu o stare de plutire greu de explicat! Chiar dacă aveam căderi, tristeți în continuare, am găsit o vorbă bună, înțeleaptă, o explicare pe care nici un filozof nu poate s-o dea despre ce este bun și valoros și ce este risipa de energie și sănătate! Și... tot dânsul îmi mulțumea nenumărat pentru puținul care îl făceam pentru dumnealui! Nu își poate nimeni închipui ce bucurie aveam să îi fiu de folos cu un lucru mărunț, numai pentru a-l avea în preajmă, pentru a-i auzi sfatul și vorba bună! Nu-l afecta nici o ofensă, o vorbă spusă necumpătat din jurul dânsului, și aceasta te făcea să te schimbi radical!

Ar fi multe de zis încă despre părintele nostru drag! Noi îl simțeam și îl simțim în fiecare fibră a noastră, pentru că fiecare cuvânt rostit, fiecare îndemn erau o trăire pentru noi, ce ne-a lăsat un cumulus de înțelepciune.

Nu pot să spun cât de mult îmi/ne lipsește, dar rugăm pe Bunul Dumnezeu să-i dea odihna veșnică sufletului dânsului bun și în marea speranță că are trecere (poate n-am găsit cuvântul potrivit!) la Maica Domnului, să se roage și pentru noi, care am rămas orfani de părintele nostru duhovnic, să avem liniște în sufletele noastre și să avem parte în restul timpului de petrecut în această viață de un părinte duhovnic ca dânsul!

Lucia Văduva

Era dragoste și bucurie părintele

Prima întâlnire cu părintele....E bine să încep ca la o sfântă spovedanie, căci și atunci, ca și acum sufeream de lipsă de timp, și la rugămintea mamei, am așteptat un părinte la gară, grăbită, l-am cunoscut, un bătrânel ca din poveste, plin de evlavie la Maica Domnului și la Sfinți, în același timp, moldovenismul lui și umorul, felul lui sfătos și bun...sunt atâtea de spus. Dar parcă prima amintire e aici, în fața icoanei, când mi-a spus, uite tot timpul să te rogi la Maica Domnului, dar cu mâinile așa în sus, și să îi spui tot, așa, din suflet, cu cuvintele tale simple, recunoscând greșelile dar cerând cu nădejde, ...atunci, ca și acum mi-au dat lacrimile. Așa a fost prima întâlnire, iar apoi parcă mă cunoștea de o viață.

Era dragoste și bucurie părintele.

L-am însoțit pe părintele în Sinai. Avea mare dragoste și evlavie pentru Sfânta Ecaterina și pentru Sfântul Ioan Scărarul. De la mânăstire, după o priveghere de noapte, am plecat pe jos prin deșert spre peștera Sfântului Ioan Scărarul, pe drum părintele ne-a destăinuit mie și creștinului care îl însoțeam că medicul cardiolog i-a interzis să urce și scările din cauza vârstei și a bolii cardiace. Atunci, pe moment m-am speriat și am gândit strict medical, dar părintele m-a liniștit, că Sfântul nu îl lasă. Într-adevăr, am ajuns cu bine, părintele a slujit cu mare bucurie. Îmi povestea că de câteva ori a avut mari bucurii de ziua Sfântului Ioan Scărarul, și mult l-a ajutat la nevoie.

Părintele m-a învățat să îi am pe Sfinți foarte aproape, cu atâta dragoste și evlavie vorbea despre ei. Ca medic spun că părintele a învins atunci în Sinai ale trupului neputințe și a fost o minune, în acea căldură, cu hainele negre, deși îl udam când și când, dar și apa din sticlă era aproape fierbinte, iar ca neputincioasă fiică duhovnicească spun că Sfântul l-a dus atunci pe brațe, și l-a ridicat când la un moment dat a căzut, fără să pățească nimic.

Părintele ne iubea pe toți la fel, îmi aduc aminte cum se ruga atunci la Sfânta Ecaterina pentru o creștină care urma să nască, și pe care am cunoscut-o mai apoi, Irina. Avea atâta dragoste pentru noi toți.

Întreba de fiecare dată de fiecare, și dorea când venea în Iași să îi vadă pe toți, pe Anișoara, pe Cezar, Ducu, pe Lucian, Măriorica, și mulți alții, pentru că peste tot creștinii, și mai ales cei tineri, îi căutau sfaturile și mai ales dragostea părintească.

Părintele mi-a vorbit prima dată de părintele Iustin și mi-a spus că a cunoscut un părinte tare deosebit să mă duc neapărat acolo, la Petru Vodă.

Cel mai mult părintele a iubit săracii...tot timpul le dădea un bănuț. Iar celor care aveau nevoie de mai mult, studenți sau mame cu copii, știu multe cazuri când fără ajutorul părintelui, situația ar fi fost mult mai grea.

Era grozav de modest și se acomoda la om și situație. Pentru părintele toți eram ...Puiu...Atunci când îmi era greu să termin doctoratul, Părintele a venit la Iași și a vrut să se ducă la cel care îmi făcea greutatea, și la refuzul și aproape frica mea, am înțeles că părintele nu m-ar fi făcut de râs, din contra. Apoi i-a scris profesorului. Rugăciunile părintelui, mila Domnului m-au ajutat. Avea părintele un fel de a te face bucuros de ce ți-a dăruit Domnul. Iar defectele oamenilor le spunea într-un fel hazliu, și inteligent în același timp, că parcă se mai estompau și făceau parte din neputințele acestei lumi.

Se implica părintele în toate necazurile oamenilor, și dacă un bănuț nu era de ajuns, vorba era întotdeauna la îndemână, și dacă nici sfatul nu prea îl primeai, era desigur rugăciunea care făcea minuni.

Mult a iubit-o pe surioara lui, și astfel am cunoscut-o pe tanti Iulia, care stând câteva ierni la mine am reușit să cunosc de unde se trăgea sămânța aceasta credincioasă, și am aflat că cei 3 frățiori niciodată nu se băteau sau se certau când erau mici, că tata părintelui întotdeauna se ruga seara și noaptea, că în loc de joacă îi pune la rugăciune, am văzut în povestirile lui tanti Iulia modelul de familie credincioasă, cu o viață aspră, dar unită în duh de rugăciune, adevărat moldavă. Deși trăit în capitală, părintele nu si-a pierdut frumosul și caldul accent moldovenesc, iar expresiile, erau câteodată direct din povestirile lui Creangă.

Mi-a povestit părintele că mergând pe front a trebuit să folosească pușca, dar trăgea întotdeauna în sus, să nu omoare pe nimeni, și Domnul i-a ajutat să se întoarcă în viață.

Le iubea pe maicile de la Agapia și mergea cu mare bucurie la ele. Până acum vorbesc cu maica Andreea și Magdalena despre dragostea părintelui pentru noi toți.

Când i-am spus părintelui că mă mărit, a venit părintele să îl cunoască pe cel despre care i-am vorbit, și după ce a stat cu el o oră de vorbă, nu știu ce, dar a venit la mine părintele și mi-a spus, să îmi caut de treabă că ăsta nu știe nici ce-i cu el, săracul.

Adevărat a fost, căci după al treilea divorț, care ar fi putut să fie al meu, nici acum nu cred că știe ce vrea. Vreau să spun că părintele se implica total în problemele oamenilor, și le lua ca atare, încerca să convingă oameni, să zidească când era de zidit, sau să zădărnicească ce era de neunit. Și cred că pentru credința și dragostea lui Domnul pune pe buzele lui sfatul de la El.

Și tot părintele după ce a încercat în anii când m-a cunoscut să îmi sugereze să nu rămân singură, și să mă mărit cu un om credincios, pe patul de moarte mi-a spus să rămân în Grădina Maicii Domnului, căci e pentru mine, și e mult mai de folos.

Acum cresc un băiețel, care îmi spune mamă, și părintele când l-a cunoscut a spus imediat că e cel mai bun lucru care l-am făcut. Într-adevăr, cu cât trece timpul, Alexandru îmi dovedește că părintele a avut din nou dreptate.

Și apoi, la părintele Iustin care mi l-a dat să-l cresc pe Alexandru, tot la sfatul Părintelui Mihail am mers, și așa viața mea, ca firele acelea fine ale A.D.N.ului se împletește toată, omenește și duhovnicește cu a părintelui, și slavă lui Dumnezeu pentru toate.

Prof. Univ. Dr. Gabriela Gelețu, Iași

Ne-a cultivat în suflete speranța mântuirii noastre

Părintele Mihail, slab și firav la prima vedere a purtat în sine o forță colosală sufletească pozitivă, care a mișcat munții neîncrederii și a topit ghețarii înstrăinării noastre de Dumnezeu. Prin tot ce spunea și făcea pământeanul Părintele Mihail se întrezărea divinitatea din el. Era un om ca și noi, și totuși nu era ca noi, fiindcă a fost atins și binecuvântat de mâna Domnului. Părintele Mihail ne-a cultivat în suflete speranța mântuirii noastre și izbăvirii de păcat.

În secolul vitezei cosmice cu care gândesc și se mișcă oamenii, a avut răbdarea de a se opri și a ne asculta păsul, a ne pune la dispoziție toată înțelepciunea sa, experiența de o viață, precum și latura divină din sufletul său. Prin înfruntarea durerii care îl măcina în ultimele zile de viață ne-a demonstrat că a fost un luptător îndârjit cu greutățile existenței în numele mântuirii sufletului.

Plecarea Părintelui Mihail ne-a întristat mult, dar noi și acum îi simțim prezența, precum i-am simțit-o în noaptea de după înmormântare. Unica noapte, când o

buturugă aruncată în cămin (unica sursă de căldură în casa noastră atunci) la ora 10-11 seara a ars până la 9:30 a doua zi dimineată, când am împrăștiat jăraticul și spre marea noastră mirare căminul sa umplut de cărbuni roșii de lemne arzând. Părintele a vegheat toată noaptea focul din cămin stând pe canapeaua lui preferată în care-i plăcea să stea, uitându-se la foc când ne vizita. Astfel de miracole în casa noastră de atunci nu s-au mai întâmplat. Noi am înțeles că Părintele Mihail ne-a iubit și ne-a arătat, că el nu ne va părăsi și va fi nelipsit în casa noastră, menținând aprinsă scânteia credinței în Dumnezeu în suflatele noastre.

Și noi te iubim Părinte Mihail. A fost o onoare și o binecuvântare cerească să te cunoaștem. Dumnezeu să te odihnească în pace în împărăția cerului la loc luminat.

Familia Iacob, Chișinău

„Slăvit fie Domnul”

Acestea erau cuvintele pe care le auzeam cel mai adesea de la părintele Mihail. Ne-am cunoscut în toamna anului 1998. Cu un chip blând și senin, o voință de nezdruccinat, părintele Mihail rămâne o imagine vie prin felul sau de a fi. Părea să-și găsească mereu resursele în interiorul lui, credința sa alimentându-i, de fapt, întreaga ființă. Profunzimea trăirilor, modul de a vedea viața, experiențele și viziunea pe care le împărtășea părintele, erau circumscrise dragostei sale părintești pe care o arată, atât mie, cât și persoanelor cu care venea în contact.

Locuind în vecinătatea sa, adesea îl vizitam pe părintele. Ne sunam frecvent și indiferent de ora. De fiecare dată își manifesta grija sa părintească întrebându-mă dacă am mâncat și dacă, înainte de a pleca la serviciu, mi-am luat ceva de mâncare la mine. Erau dimineți când mă chema la el și îmi oferea lapte cald și o gustare. Dar mai ales duminica, după slujbă, mergeam la părintele Mihail și luam masa. De multe ori se întâmpla să fim mai mulți. Ceea ce m-a uimit întotdeauna la părintele Mihail era atât energia sa debordantă, creatoare cât și umorul său benefic, sănătos. În plus, părintele avea puterea de a se entuziasma atunci când auzea, vedea sau discuta ceva nou, lăsând la o parte povara anilor.

L-am însoțit pe părintele Mihail în timpul deplasărilor făcute în Toronto, Iași, la mănăstirile bucovinene și Chișinău. La Iași, ca de altfel oriunde, era primit cu drag de către părintele Merticariu de la biserica Banu, părinții stareți și obștile mănăstirilor Golia, Bucium, Bârnova, Trei Ierarhi, etc. Țin minte ca am mers și la mănăstirea Agapia și, fără sovăire, părintele era prezent la utrenie, la orele 4.30, îndemnându-ne și pe noi, pe mine și un prieten, Cezar, să fim prezenți. „Privește totul în ansamblul său”, îmi spunea părintele. El însuși făcea așa. Era o fire practică și se concentra asupra aspectelor imediat necesare care însoțeau o situație sau o problema. Era exact persoana înțeleaptă de care avea nevoie cineva. Mai ales când era vorba de vreo dilemă, părintele era la dispoziția celor care îl solicitau.

Printre alte biserici la care slujea părintele, biserica greacă Sf. Gheorghe din Toronto era pentru el a doua casă. Era mult iubit de enoriași și părintele se bucura de

o atenție continuă atât din partea părintelui Constantin, cât și a credincioșilor prezenți mereu în jurul lui. Era, pot spune, răsfățat prin grija pe care i-o arăta mica comunitate greacă.

Părintelui îi plăcea mult să trimită felicitări, fie de Crăciun, Sfintele Paște sau cu orice altă ocazie. Era felul lui de a menține legătura cu cei din România sau din alte țări. În plus, telefonul suna frecvent la el acasă, fiind contactat de persoane aflate pe meridiane diferite.

Atent și meticolos, părintele se simțea în largul lui în preajma oamenilor. Pe cât era de delicat și părtinitor cu noi, cei din preajma lui, pe atât era de strict și riguros cu sine însuși. Tonalitatea vocii se schimba și devenea intimă și îngăduitoare în timpul conversațiilor. Avea acea dragoste izvorâtă din apropierea cu Dumnezeu. Folosea mult diminutivele atunci când se adresa persoanelor cunoscute.

După o viață activă în România, Canada s-a dovedit a fi o alta provocare pe care părintele a primit-o de bună voie și cu mult interes la o vârstă la care mulți deja deapănă ghemul amintirilor, privind mai mult sau mai puțin pasivi scurgerea vieții. România părea să fi fost doar o pregătire pentru ceea ce părintele avea să realizeze în Canada. De multe ori discutam despre activitatea sa din România și îmi era clar că părintele purta pecetea dinamismului și a unei neostoite tensiuni pozitive care îi asigura combustibilul necesar pentru a pune în practică ceea ce își propunea.

Dorința părintelui de a ajuta pe cei care îl solicitau se manifesta în cele mai variate moduri posibile, nu doar cu vorba ci și cu fapta. Părintele, pe lângă chemarea spre Dumnezeu, a rămas un om de acțiune. „Vorba suna, fapta tuna” avea sa afirme părintele Calistrat de la mănăstirea Bârnova, într-una din discuțiile purtate cu el. Astfel, în preajma părintelui Mihail, tunetele se auzeau frecvent.

Dinamismul sau se dovedea și prin faptul că părintele se afla în mijlocul evenimentelor care țineau de o parte din comunitatea românească din Toronto. Într-o țară aflată la mii de kilometri depărtare de România, părintele reprezenta ancora noastră și, în același timp, farul călăuzitor.

Mai ales la Sărbători, dorul și legătura cu țara își găseau expresia în contactele frecvente stabilite de români cu părintele. Pe de alta parte, chiar și atunci când se afla în România, părintele era sunat de cunoscuți aflați în Canada.

Deși încercat de anumite probleme de sănătate, părintele nu le acorda importanța, decât atât cât să nu-l distragă de la obiectivele pe care și le propunea. Persoană discretă, părintele a avut în permanență grija față de mănăstirea Sireți, din preajma Chișinăului. „Veacul meu a trecut” mi-a spus părintele când l-am vizitat cu foarte puțin timp înainte de a trece la Domnul. M-a izbit vocea-i șoptită, fără putere, atunci când am vorbit la telefon cu el, anterior sosirii mele la mănăstire. Până și în ultimele clipe, părintelui i s-a hărăzit o luptă. Cu chipul calm și dârz părintele a trecut prin supliciu unei boli neiertătoare. Cu adevărat, părintele Mihail este un luptător întru Hristos un exemplu pentru noi toți. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Alexandru Larie

Cred că Dumnezeu îl are printre cei aleși ai Săi.

Părintele Mihail Cazacu mi-a rămas întipărit în memorie așa cum l-am văzut pentru prima dată, când am intrat în biserica Mănăstirii din Sireți, în timpul Sfintei Liturghii, într-o zi de vară târzie. Părintele stătea cu Potirul cu Sfintele Daruri ridicate în mâini, strălucind de evlavie, blajin, cu o voce liniștită, pronunțând fiecare cuvânt fără grabă, convingător, chemându-ne pe toți cei prezenți, cu chipu-i luminos, să-l slăvim pe Dumnezeu. Eram foarte impresionată, îmi părea că sunt pe altă lume. După Sf. Liturhie, părintele a miruit pe toți, dăruindu-ne din dragostea sa părintească multă bucurie. Cu darul lui Dumnezeu și fiind și un excelent psiholog, îndată îl vedea pe om cum este și turna untdelemnul mângâierii în sufletul fiecăruia, încurajându-l, îndemnându-l foarte fin, cu tact, spre cele de folos. Este de remarcat faptul că după sfârșitul Sf. Liturghii, de fiecare dată, nimeni nu vroia să plece din biserică, fiecare dorind să mai rămână încă câteva clipe în lumina bunătății, care iradia de la Părintele Mihail.

A adunat părintele în jurul său foarte multă lume dornică de cuvântul lui Dumnezeu, toți fiind atrași de curățenia, evlavia, dragostea sfinției sale față de oricare om. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru darul ce mi l-a dat, bucuria de a-l cunoaște pe Părintele Mihail, de a-i lua binecuvântarea. Cred că Dumnezeu îl are printre cei aleși ai Săi.

Arhitect Tatiana Grișco. Chișinău

Să ducem o viață pe care s-o poată binecuvânta Dumnezeu

"Nu poți să înveți să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău. Dragostea este un dar de la Dumnezeu. Sunt convinsă că Părintele Mihail avea acest dar – de a împărtăși lumina dragostei față de Dumnezeu și față de oameni (cât de păcătoși nu ar fi). Cuvântul lui Dumnezeu rostit de Părintele Mihail era moale și inima împietrită se îmblânzea.

Părintele Mihail găsea acele cuvinte importante și necesare pentru suflet, pacea și liniștea. Fiind alături de dânsul problemele și necazurile ce păreau atât de grave dispăreau și oamenii, în momentele grele ale vieții, uneori și fără nici un cuvânt rostit găseau liniștea și pacea atât de necesare.

În inima lui deosebită a fost pentru fiecare un loc. El avea puterea de a însufleți oamenii, iar copiii lui duhovnicești îi urmau întru totul sfaturile.

Eu l-am cunoscut pe Părintele Mihail la o sfințire de casă și din momentul acela pot să vă spun că viața mea s-a schimbat radical, datorită susținerii lui.

Cu bucurie mare l-am așteptat pe Părintele Mihail să sfințească casa mea. Și apoi, m-a bucurat vestea minunată, că femeia prezentă la sfințire (care nu putea să aibă copii) peste un an a născut un bebeluș.

Da, într-adevăr rugăciunile Părintelui Mihail către Domnul au făcut și fac minuni."

Părintele Mihail s-a stins ca o lumânare care a ars până la capăt, lăsând pe rudele și copiii lui duhovnicești ce l-au iubit pe dânsul atât de mult.

Clar ca Dumnezeu are cu fiecare dintre noi un plan, și tot ce se petrece cu omul este spre binele lui. Domnul l-a luat pe Părintele Mihail de la noi, făcând după voia Lui și nu a noastră.

L-am iubit și continui să-l iubesc pe acest om minunat, luminat de lumina dragostei lui Dumnezeu cu lumina cunoștinței pe care el o împărtășea tuturor celor ce o căutau.

Acum înțeleg și-mi dau seama că sufletul meu î-l aștepta pe acest duhovnic de mult timp.

Duhovnic care avea darul de a liniști sufletele celor ce se mărturiseau la el sau cereau binecuvântarea lui. Pacea pe care o transmitea în jurul său venea din iubirea sa profundă și smerită față de Dumnezeu și față de semenii săi. Orice păcătos care venea la el, oricât de mari păcate ar fi avut, pleca mângâiat și cu nădejde de mântuire.

Părintele Mihail m-a trezit din somnul și din păcatele în care trăiam, a deschis ochii sufletului și a dat posibilitate să înțeleg că viața aceasta este scurtă, iar cealaltă e veșnică și nu este bine să plâng la ziua Judecării.

L-am cunoscut nu de mult timp, însă mi s-a descoperit și continuă să se descopere că a fost un om cu o putere mare. El se străduia să ne învețe pe începători cum să ne comportăm, cum să ne îmbrăcăm, cum să muncim, cum să ne rugăm, și să ne îmbunătățim duhovnicește.

Cred că părintele a fost și continuă să fie căutat pentru dorința lui de a împărtăși lumina, bucuria și înțelepciunea. Părintele Mihail a fost și este căutat pentru felul în care făcea legătura între om și Dumnezeu. Dumnezeu care este "milostiv și iubitor de oameni", are "milă și îndurări" și care așteaptă mereu pe fiecare fiind gata să-l "miluiască și să-l mântuiască". Dumnezeu, dragostea căruia față de cel mai mare păcătos e mai mare decât dragostea celui mai mare sfânt față de El.

Nu este întâmplător, participând la Sfânta Liturghie, când slujea Părintele Mihail, te simțai ca și cum ai fi fost în ceruri, iar după slujbă, gândul tindea să fie numai la Dumnezeu."

Iar după rugăciunile Părintelui Mihail se întărea încrederea în bunătatea lui Dumnezeu și iubirea Lui față de noi, înțelegerea că Dumnezeu e dispus și se bucură să primească pe oricine cu condiția, însă, ca acesta să se rupă de păcatele de mai înainte și "să ducă o viață pe care să o poată binecuvânta Dumnezeu".

Acuma știi că lupta pentru a te păstra curat este grea. Dar oare ce lucru important se obține fără efort?

Părintele m-a făcut să înțeleg, că în lupta cu ispitele vieții nu vei izbuti de unul singur. Te va ajuta însă Dumnezeu. Tu trebuie să te rogi, să ai un duhovnic care să te spovedească și să te călăuzească, să participi la slujbele Bisericii, să citești literatură religioasă și să te împărtășești cu Sfintele Taine.

Prin Sfintele Taine Dumnezeu îți împărtășește Harul Său. De aceea e bine să te spovedești cât mai des și, cu pregătirea cuvenită, să te împărtășești cu Trupul și Sângele Domnului Hristos.

Rugăciunea îți este mereu la îndemână, dându-ți posibilitatea să-i spui oricând lui Dumnezeu necazul tău, iar postul te ajută să îți înfrânezi trupul.

Trebuie să ai acum în tinerețe, dar și mai târziu, un program de viață ordonat: rugăciune, lectură religioasă, muncă, iar duminica și în sărbători, participarea la Sfânta Liturghie.

Un moment important pe care părintele m-a făcut să-l înțeleg e că nu trebuie să fim indiferenți la durerea aproapelui nostru. Să nu uităm niciodată de om, mai ales de omul de lângă noi, pentru că omul de lângă noi este pus anume ca prin el să ne înmulțim iubirea.

De altfel, cel mai important om din lumea aceasta pentru fiecare dintre noi este omul de lângă noi, aproapele nostru, vecinul nostru. Se zice că mai mult te folosești de un vecin apropiat decât de un frate îndepărtat.

Putem să ne silim să iubim pe Dumnezeu și pe oameni cât putem noi mai mult și atunci suntem pe calea cea bună, suntem în cuprinsul fericirii, știm să ne coborâm la cel la care trebuie să ne coborâm și știm să-l ridicăm pe cel pe care trebuie să-l ridicăm. Cum se poate face aceasta o știe numai cel ce iubește.

Să știți că noi cu iubirea față de aproapele suntem în deficiență. Nu știu cine ar putea zice că iubește pe aproapele ca pe sine însuși, că urmărește binele aproapelui cum urmărește binele propriu. Chiar și în familie, nu totdeauna părinții sau copiii sunt dispuși să renunțe la ceva din partea lor ca să se simtă bine cei din jurul lor.

Bineînțeles că aproapele nostru poate fi cineva și foarte depărtat de noi spațial dar pe care-l purtăm în noi prin iubire.

Și călugărul și mireanul pot să folosească pe aproapele prin fapta bună care i se cere. Degeaba încerci să câștigi pe cineva prin ceva ce nu-ți cere el. Omul are nevoie de noi într-o anumită direcție, pentru o anumită chestiune. Dacă nu-l folosim cum își dorește, nu-l folosim deloc. Mai putem folosi pe aproapele indirect,

când acela nu are trebuință de ceea ce am putea face noi pentru el, prin exemplul nostru bun și prin dragoste.

Nu ezitați unde știți că puteți ajuta cu ceva, unde știți că puteți interveni cu ceva nu numai dând ceva din mână, ci dând ceva din inimă.

Fiecare om care ne vine în față este un candidat la iubirea noastră. Pentru clipa în care ne întâlnim cu el, pentru totdeauna, omul de lângă noi este omul cel mai însemnat, este aproapele nostru și fiind aproapele nostru trebuie să fim preocupați pentru binele lui. Toate acestea m-a învățat părintele Mihail.

Angela Belciug, Chișinău.

O minune trăită de familia mea

În vara anului 2004 fiul meu Marin a fost accidentat grav de o mașină în plină viteză. A fost dus la spitalul Nr.3 de copii din orașul Chișinău în secția Reanimare în stare de comă totală în care s-a aflat mai mult de două luni.

Dar cu ajutorul Lui Dumnezeu Marin a supraviețuit biruind moartea. A fost externat din spital, dar starea lui era gravă, nu se mișca, nu mergea, nu vorbea, nu putea înghiți hrana. Noi îl hrăneam printr-un zont cu mâncare mărunțită bine.

Medicul ne-a sfătuit că pentru reabilitare să mergem în România în orașul Deva județul Arad. Înainte de a pleca în România am hotărât să-i facem Sfântul Maslu, am sunat și l-am invitat pe părintele Porfirie pentru a face slujba Sfântului Maslu duminică înainte de plecare, dumnealui ne-a spus că va veni marți pentru că vrea să fie prezent și părintele Mihail Cazacu, un preot de o credință deosebită care urma să vină luni din Canada.

Marți la noi acasă au venit trei preoți împreună cu părintele Mihail, când au intrat în camera unde stătea culcat Marin, părintele Mihail s-a apropiat de el, l-a salutat și după o pauză a zis: băiatul acesta se va îndrepta, ochii lui sunt plini de viață.

După săvârșirea tainei Sfântului Maslu Marin a adormit, a doua zi dimineața, eu ca de obicei am pregătit totul pentru al hrăni, dar înainte de a pune mâncarea în seringă i-am dat o linguriță de mâncare în gură așa cum făceam de obicei și în alte dimineți, dar numai că în acea Dimineață am văzut o minune: Marin a înghițit mâncarea, după aceasta urmând a doua și a treia linguriță până ce a mâncat totul.

Atunci am înțeles și am simțit că Dumnezeu a făcut o minune prin rugăciunile săvârșite seara la Sfântul Maslu, au făcut ca Marin să poată înghiți singur mâncarea și nu artificial ca până atunci, și îndată mi-au venit în minte cuvintele părintelui Mihail Cazacu din seara precedentă.

După această minune petrecută în casa mea, văzută cu ochii mei și simțită de inima mea, Marin a început să se însănătoșească, a început să mănânce, să vorbească și chiar să meargă singurel.

Noi părinții suntem ferm convinși ca Dumnezeu l-a ajutat pe Marin să se însănătoșească și tot Dumnezeu a ajutat și medicii în timpul aflării în spital.

Mulțumim Domnului permanent și fără sfârșit pentru mila Lui către Marin, mulțumim din suflet părintelui Mihail Cazacu trecut în lumea celor dreți. Acum Marin este în clasa a 5-a și se bucură de viață împreună cu ceilalți copii.

A consemnat mama lui Marin Ciobanu.

01.03.2008

Tuturor învățător luminat

A trecut un an de la adormirea părintelui Mihail Cazacu-personalitate de rară frumusețe și profunzime duhovnicească – răstimp în care amintirea părintelui a rămas neștearsă, mulți dintre noi simțindu-i încă prezența vie. Deosebit de valoroasă pentru toți este mărturia celor, care s-au bucurat de marea binecuvântare de a-l cunoaște pe părintele, bucurie, de care, din mila Domnului nu am fost lipsită nici eu.

Motiv pentru care am purces la dificila lucrare de a așterne pe hârtie câteva mărturii despre părintele Mihail, conștientă fiind de propria-mi neputință, de neîndestulătoarea mea pricepere duhovnicească, însă pe deplin încredințată de faptul că rugăciunile părintelui Porfirie, de la care am primit această ascultare, îmi vor acoperi și completa lipsurile.

Pentru mine cel mai impresionant a fost momentul când l-am întâlnit prima oară pe fericitul părinte Mihail. Auzisem de Sfânta Mănăstire a “Sf. M. Mc. Iacov Persul” din Sireți, de ctitorul ei - părintele Mihail și îmi doream mult de a-l cunoaște.

Acum câțiva ani buni, într-o miercuri din postul mare, am purces într-acolo cu o prietenă, bună creștină, cu gândul de a vizita mănăstirea, neștiind că se află acolo și părintele. Zi obișnuită de lucru, soare, verdeață, liniște, “tulburată” doar de trilul păsărelelor. Am ajuns în curtea mănăstirii – pe atunci era numai biserica mică – pe la orele 10 dimineața. Fiind prima oară la mănăstire, nu știam nimic despre programul slujbelor de aici.

În jur nici țipenie de om. Și noi, precum se și cuvine, ne-am îndreptat pașii spre bisericuța mică, însă foarte elegantă. Am deschis ușa și...am rămas înmărmurite!

În acel moment părintele Mihail se afla între Ușile Împărătești cu Cinstitele Daruri. Primul lucru ce mi-a atras atenția a fost chipul părintelui, luminos ca al unui înger. Părea că o rază țâșnea din chipul său, pătrunzându-mi în inimă și umplându-mă de smerenie. Îndată am început să plâng, inundându-mă totodată o asemenea bucurie, încât credeam că inima îmi va sări din piept. În această stare aflându-mă, cu greu ajungeau la urechile mele cuvintele rostite de părinte, după câte țin minte, în greaca, engleză și română. Când mi-am revenit puțin am căutat-o cu privirea pe prietena mea, chipul neclintit al căreia și lacrimile de pe obraz confirmându-mi faptul că ceea ce ne-a învrednicit Dumnezeu, din mare mila Sa, să vedem era adevărat. Și în această stare aflându-ne, noi nu am putut să facem nici un pas din ușă, ci preț de câteva minute am proptit-o înlemnite, uimite, fericite.

Părintele Mihail a trăit printre noi cu o curăție și simplitate sufletească asemenea crinilor. Avea din plin nevinovăția unui prunc, maturitatea unui înțelept, râvna și dragostea părintească, fiind totodată un martor al societății sale. Multe suflete, gata să piară duhovnicește, au revenit la viață datorită dragostei și credinței sale, viața fiindu-i scăldată în iubirea pentru aproapele, iar chipul-I iradiind căldura rugăciunilor sale neconținute.

A fost tuturor învățător luminat, apropiindu-i prin cuvintele sale pline de miez, rostite fără cea mai mică asprime, cuvinte ce erau rod al faptei. Căci, zice poetul:

“ După chip cunoști o floare,

Ciocârlia după cânt,
Aurul după culoare,
Iar pe om, după cuvânt”

(V. Militaru)

Prin cuvântul său părintele Mihail a fost un adevărat colos duhovnicesc, care a îmbinat în chip fericit teologia cu zâmbetul senin al iubirii de oameni, străbătând cu înțelepciunea sa înălțimea de cuget, pe care noi nici nu ni le putem imagina.

Mulțimile însetate au găsit în el întotdeauna un părinte iubitor, o călăuză iscusită, care le-a îndrumat sufletele spre limanul liniștit al Bisericii Ortodoxe. Datorită simplității și smereniei vieții sale părintele a pătruns în sufletul tuturor celor ce au venit la el, devenindu-le îndrumător înțelept și priceput. Fiecare a găsit în acest duhovnic refugiu în tristețe, mângâiere în neazuri, sprijin în ispitele vieții. Iar el mereu, răbdător și generos, îi primea ape toți deopotrivă, dăruindu-le mângâiere și curaj. Și altfel nici nu se putea, căci știut este faptul că:

“ Dumnezeu de grijă poartă
Totdeauna tuturor,
Celor ce uitând de sine,
Vin altora-ntrajutor”

(V. Militaru)

L. Popa, Chișinău
27.02.2008

Vorbe de duh spuse de către părintele Mihail

Să ne ducem în fiecare Duminică la biserică și să nu ne plictisim și să ascultăm întocmai toate cuvintele preotului. Să ne ducem un pic mai înainte ca să nu întârziem la Liturghie.

Să avem tot timpul bani mărunți la noi și să dăm milostenie la toți, indiferent pentru ce scop cere acea persoană bani.

Să spunem rugăciunile cu evlavie și Domnul ne va asculta dorința. Că de altfel o să ne gândim de ce Domnul nu ne ascultă.

Este mare păcat de a lipsi de la slujbele de Duminică, sărbători, de la Crăciun sau Înviere.

Dacă vom sta mult la calculator ne vom identifica cu el

Toata lumea undeva se grăbește, toți se grăbesc și pierd multe din cauza aceasta (după cum zice proverbul: Cine se pornește cu graba, se întâlnește cu zăbava.).

Dorin, Chișinău

Părintele Mihail prietenul Sfinților și al celor din nevoi

L-am cunoscut pe părintele Mihail în vara anului 1997 în cabinetul secretarului eparhial.

Venea de la Ierusalim și purta cu sine într-o pânză albă sfinte Moaște pe care le aducea în dar pentru Mitropolie.

Am făcut cunoștință cu sfinția sa în acel moment când ne-a îndemnat cu evlavie să sărutăm Sf. Moaște și să le simțim mireasma dumnezeiască ce izvora din ele. Iar peste Câteva zile am participat la Sărbătoarea Sf. Mironosițe Maria Magdalena, pentru care părintele avea o mare evlavie.

Cu această ocazie l-am invitat la Sireți pentru a sluji împreună, rugându-l să ne aducă și nouă Sf. Moaște, iar peste un an părintele s-a reîntors după cum ne promisese.

În 1999 am început construcția unui schit, și l-am rugat pe părintele Mihail să ne fie alături, bineînțeles că nu ne-a refuzat și din puținul său a contribuit cu ce a putut atunci.

A continuat să revină an de an la Mănăstire și să rămână vara aici din ce în ce mai mult, fiind cucerit de dragostea, sinceritatea și simplitatea celor ce-l înconjurau. În această perioadă Mănăstirea Japca pentru a ajuta maicile bătrâne.

În primăvara anului 2004 ne-a sunat de la Toronto și ne-a cerut să căutăm de unde să cumpărăm trei clopote pentru Mănăstire.

Personal nu prea m-am bucurat de această idee, pentru-că Mănăstirea n-avea nici gard, nici chilio și multe alte greutăți. Totuși a trebuit din respect să fim de acord cu părintele.

După sfințirea clopotelor mai în glumă mai în serios într-o discuție dar păstrând respectul față de părintele și căutând cumva să nu-l jignesc i-am spus că dacă aș fi avut banii pe care i-am dat pe clopote, mai făceam o biserică; părintele n-a zis nimic, dar peste câteva săptămâni ne-a chemat la București și ne-a zis: „Puiu, mi-a plăcut ideea cu biserica, câți bani ai nevoie?” și ne-a dat o sumă considerabilă cu care am cumpărat piatra pentru temelie. După ce a plecat în Toronto, ne-a trimis bani pentru piatra de zid. Iar în decembrie toate materialele erau în curtea Mănăstirii.

De acum vorbeam în fiecare zi, sfătuindu-ne în tot ceea ce făceam, dorea să vadă cât mai repede biserica înălțată și împodobită. În perioada cât stătea la Sireți, liturghisea în fiecare zi, rugându-se pentru toți cei ce i se încredințaseră pentru aceasta, după slujbă primea credincioșii pentru sfat ascultându-i pe fiecare în parte, uneori până la miezul nopții. Noaptea își făcea pravila pregătindu-se pentru a liturghisi a doua zi.

Era prin excelență un om al rugăciunii și un prieten al Sfinților, multmilostiv care niciodată nu se supăra pe nimeni și căuta de asemenea să nu supere pe nimeni, nu refuza pe nimeni cu nimic, aceasta făcând-o până în ultima clipă a vieții. Se ruga cu lacrimi și cu mâinile ridicate pentru toți cei care aveau nevoie de rugăciunile sfinției sale, era un admirator al monahilor de pretutindeni pe care îi cerceta tot timpul parcurgând pentru aceasta sute și mii de kilometri, jertfându-se uneori pentru a-i mângâia mai ales pe unii călugări și călugărițe ce trăiau în lipsuri și nevoi. Deși era un erudit intelectual totuși era foarte simplu, iar în inima sa nu încăpea nimic din cele

pământești, nu-interesa nimic din cele materiale suferea până la lacrimi pentru cei bolnavi și suferinzi, rugându-se pentru ei chiar în momentul și locul unde afla. Din ceea ce făcea nu dorea să-i fie cunoscute sau difuzate faptele sale „pentru smerenie” spune sfinția sa.

Părintele l-a avut ca duhovnic vreme îndelungată încă înainte de-a emigra în Canada, pe părintele Sofian Boghiu, starețul de la Antim și Apostolul Bucureștilor, un alt cuvios al vremurilor noastre pe care îl cinstea ca pe un adevărat sfânt.

Părintele Mihail cercetându-l pe părintele Sofian la Spital, 2002

Îl cerceta întotdeauna pe părintele Cleopa, care pentru părintele Mihail era un gigant, un munte de sfințenie și un duhovnic de talia Sf. Părinți din vechime.

Pr. Mihail cercetându-l pe pr. Cleopa, 1995

Urmărea toate aparițiile de carte bisericească, studiindu-le zi și noapte și făcându-și însemnări.

Dorea să mai trăiască nu pentru sine, ci pentru a termina biserica lăsându-se în grija Maicii Domnului, spunând că dacă va trece la Domnul și va afla trecere înaintea Lui, va ajuta de acolo ceea ce noi astăzi simțim din abundență. Părintele Mihail avea marea dorință de a ajuta, de a dăruia cărți și icoane pentru biserici, veșminte pentru preoți.

Toată vara făcea cumpărături, iar când pleca în Canada, tot bagajul său consta din icoane și cărți destinate fiecărui fiu duhovnicesc care îl așteptau cu nerăbdare la aeroport, și-l însoțeau până acasă unde pregăteau agape cu adevărat creștinești, această zi fiind o sărbătoare pentru toți.

Părintele Mihail a plecat la Domnul cu visul neîmplinit de a-și vedea biserica împodobită, dar prezența sa, binecuvântarea sa o simt toți cei ce l-au iubit cu adevărat, cei ce-au rămas în dragostea lui și cei ce-l vor cunoaște în viitor prin faptele sale

bineplăcute lui Dumnezeu și oamenilor. Mulți vor stăruia să urmeze sfatul lui, mulți se vor stăruia să-l imite și toți nu vor înceta să-l iubească, nimeni nu va greși.

Arhimandritul Porfirie, Starețul Sf. Mănăstiri Sireți